

BİŞNEV DERGİ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

NECİP FAZIL KISAKÜREK

LA DEMEK İSTERİM HEP!

MUTLULUĞUN RESMİ

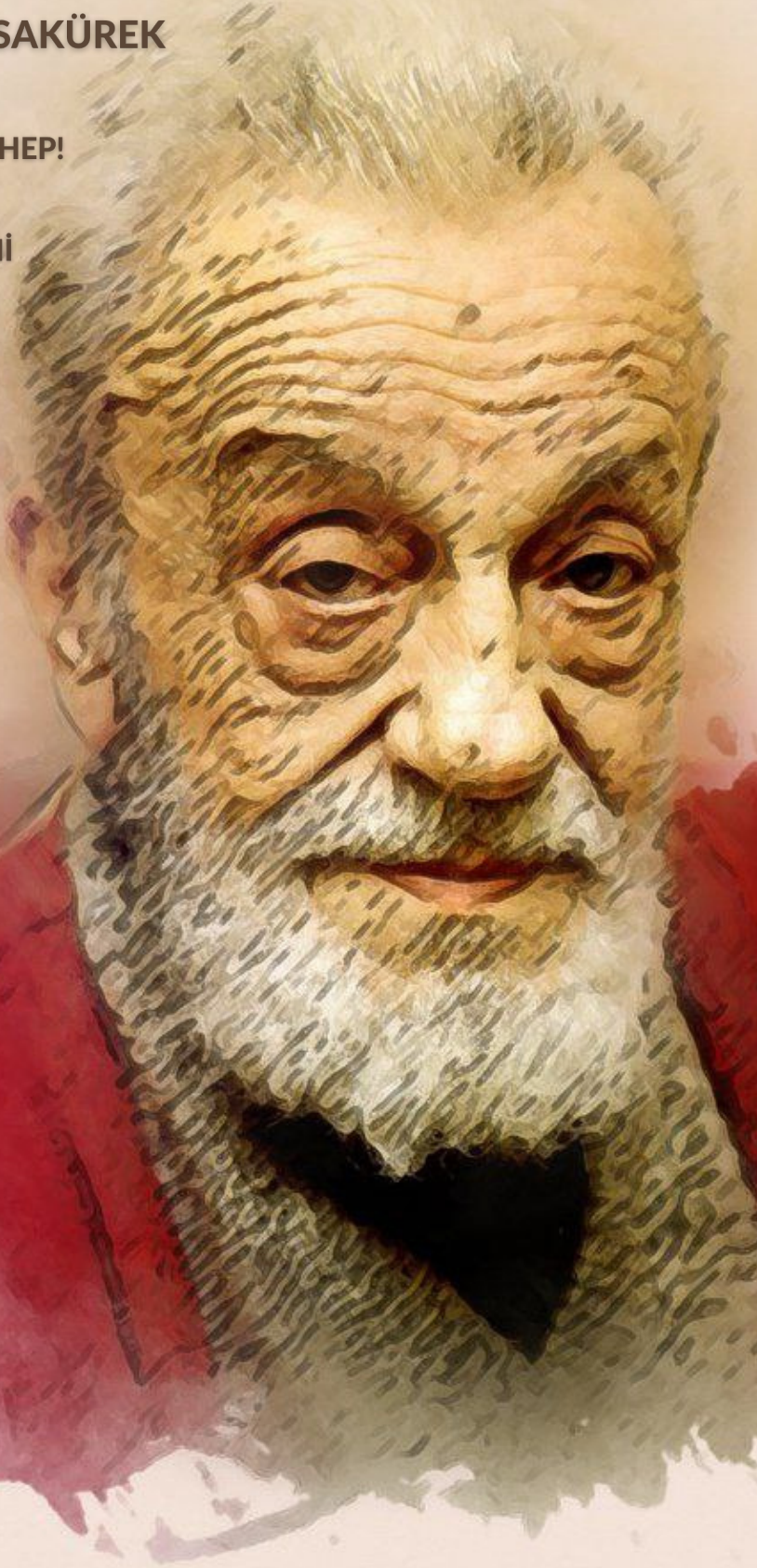
EHL-İ TEVEKKÜL

HÜZÜN NEDİR?

YAĞMUR GÜLÜ

FEVERAN

VAVEYLA



Sonbahar 2021 Sayı 2

ÜSTAT : NECİP FAZIL KISAKÜREK



BİŞNEV DERGİ EKİBİ

YÖNETİCİ / TASARIMCI
Fatma Zehra Akyiğit

EDİTÖR
Ayşenur Özden

WEB SİTE YAZAR ŞAİR VE ÇİZERLERİMİZ

Ayşenur Özden, Ömer Faruk Burak, Nafia Anköz, Mahmut Cihat, Senanur Deniz, Sena Öztürk, Hatice Kübra Taşçı, Merve Tunçkaşık, Kübra Nur Demirci, Nihal Soy, Meral Yıldız, Fatma Zehra Akyiğit

SONBAHAR 2021 YAZAR ŞAİR VE ÇİZERLERİMİZ

Amine Arslan, Rabia Yavru, Büşra Doğramacı, Altun Elçi, Rabia Işık, Lütfü Kılıç, Fatime Evrensel, Kübra Öztunç, Ayşenur Özden, Ömer Faruk Burak, Nafia Anköz, Mahmut Cihat, Senanur Deniz, Sena Öztürk, Hatice Kübra Taşçı, Kübra Nur Demirci, Fatma Zehra Akyiğit



NFK

**“SENİ ARAMAM İÇİN BENİ UZAĞA ATTIN!
ÂLEMİ BENİM, BENİ KENDİN İÇİN
YARATTIN!”**

İÇİMİZDEKİLER

4 EDİTÖRDEN

Ayşenur Özden

5 ÇİZER

Hatice Kübra Taşçı

6 NECİP FAZIL KISAKÜREK

Senanur Deniz

10 YAĞMUR GÜLÜ

Ömer Faruk Burak

11 ÇİZER

Rümeysa G

12 EHL-İ TEVEKKÜL

Amine Arslan

14 LA DEMEK İSTERİM HEP

Sena Öztürk

15 ÇİZER

Kübra Nur Demirci

16 Takip Önerisi: VERA

Ayşenur Özden

18 VAVEYLA

Rabia Yavru

19 ÇİZER

Hatice Kübra Taşçı

21 FEVERAN

Büşra Doğramacı

22 DİRENMEKTEYİM

Ayşenur Özden

23 ÇİZER

Fatma Zehra Akyiğit

24 PAPAĞANLAR KONUŞUR

Lütfü Kılıç

26 MUTLULUĞUN RESMİ

Mahmut Cihat

29 ÇİÇEKLER

Gardenya

31 Görsel Yorumu: SİZCE?

Okurlarımız

36 YÜRÜRKEN

Fatime Evrensel

37 ÇOBAN YILDIZI

Rabia Işık

39 Film: KİRAZIN TADI

Kübra Öztunç

43 İÇTİĞİM SULAR KURUTUYOR GÖNLÜMÜ

Meryem Binici

45 Kitap: SABIRSIZ YÜREK

Nafia Anköz

51 Son Yazı: HÜZÜN NEDİR?

Fatma Zehra Akyiğit





HATIRLAMAK GEÇİCİLİĞİ

Keşke şu kalemi elime aldığım anda bana varan dünya seslerini size aktarabilsem bir yandan. Ben düşünürken seyyar bir kavuncu sokakta bağırmakta, öte tarafta kısık sesli zevkli bir tını, martı sesleri ve gök mavi...

Durmak ne güzel, soluklanmak ne güzel şu dünya telaşında, bir de hatırlamak geçiciliği. Ben yokken de demircinin çekici bağırmakta, ben yokken de çiçekler açmakta ve oyalanmakta rüzgar bir başka saçta. Herkes kendi telaşındayken; devirmekte yine rüzgar, alengirli binaların balkonlarından çiçekleri. Bir siren sesi, ambulans mı yoksa? Gittikçe yakınlaşmakta. Bir cenaze töreninde açtım gözlerimi. Ne çok konuşmuşum bu kalabalıkta. Sesim çıktı mı acaba? Yanımda oturana bakıyorum; tanıdık bir yüz, bana bakmıyor, duymuyor söylediklerimi, neyse ki. Ne çok konuşmuşum oysa, saat de epey geçmiş gibi, bileğimde tik tak sesleri...

Hatırlıyorum, her şey buraya ilk geldiğim andaki gibi, herkes aynı yerinde, konuşmalar, konular, bıraktığım gibi. Ben yokken de varken de olduğu gibi. Nerede okudum hatırlamıyorum ama tam şu anda bir yankı doldurmakta beynimi,

“Dünya, bensiz de dünyaydı;
darılmadım.”



ÇİZER: HATİCE KÜBRA TAŞÇI



İKİ YILDIZ ARASI GÖĞE ASILI HAMAK...

UYUMAK İSTİYORUM; BAŞIM BİR CENK MEYDANI; HARFSİZ VE KELİMESİZ DÜŞÜNMEK YARADANI.

**İki yıldız arası göğe asılı hamak...
Uyumak istiyorum;
Başım bir cenk meydanı;
Harfsiz ve kelimesiz düşünmek
Yaradanı...
(NFK)**



MOSKOVA'DAN MEKKE-İ MÜKERREME'YE

“Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa saplanan noktasında
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.”

Dizeleri ile başlar Kaldırımlar şiiri. Paris sokaklarında kendini arayan üstadın çığlık sesidir bu kaldırımlar. Gurbet yaralarının kanattığı yalnızlık, korku, mistik arayış, içinde tamamlanamayan boşluk duygusu; betonarme yapıların, ayaşların mesken tuttuğu bankların arasındaki sessizlik kavşağı ya da kendini kaybettiği kumar masasıdır kaldırımlar. Her açtığı kartta yeni bir Necip vardır, ama pişti olamayacak kadar ayrı takılan simalardır bunlar. Birleşmiyor, parça yerine uymuyor,

tamamlanamayan yap-boz parçalarının fikir sancıları çileye dönüşüyordu...

**“Ben kimsesiz seyyahı,
meçhuller caddesinin;
Ben, yankısından kaçan
çocuk, kendi sesinin.”**

“Ben” şiirine baktığımızda, bu çilenin varoluşsal sorunlardan kaynaklandığını anlayabiliyoruz. Yaşadığı iç savaştan, benlik kavgasından şikâyet edercesine isyan bayraklarını çekiyor, kendinden kendine kaçmak istiyor fakat ne kendinden nasıl kurtulacağını ne de kendini

nasıl bulacağını bilemiyordu. Kaldırımlar şiirine tekrardan baktığımızda ise aslında bu kavgadan çıkmak istiyor gibi de görünmüyor. İfadeler şöyle geçer:

**“Bana düşmez can vermek
bir kucakta,
Ben bu kaldırımların
istediği çocuğum
Aman sabah olmasın bu
karanlık sokakta
Bu karanlık sokakta
bitmesin yolculuğum.”**

Bence de bitmemeliydi bu yolculuk çünkü bilinmezlik, savrulmuşluk batağındaki kaostan beslenen fikir yortusu sonrasında

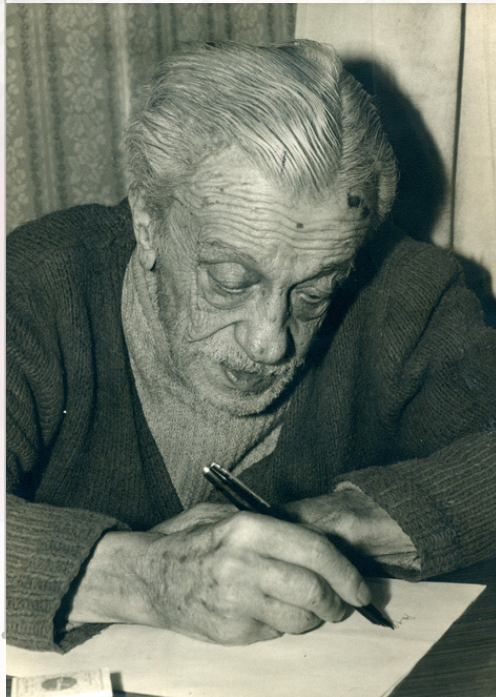


Necip Fazıl'ı Necip Fazıl yapan Kaldırımlar şairini, Sultanu'ş-Şuârâ hatta üstad yapacak olan sancıların ilk nüveleriydi.

Hayatını incelediğimizde köklü bir aileye mensup olan üstad, aslen Kahramanmaraşlıdır. İstanbul'da büyükçe bir konakta dünyaya gelmiştir. Hayatını ele aldığı "O ve Ben" kitabında köşk yaşamından, hayatının dönüm noktası sayılan Arvasî Hazretleriyle tanışmasından, küçük yaşlarda öğrendiği okuma-yazmasından, hatmettiği şiir kitaplarından bahseder. Kitapta hayatını üçe ayırır; ilki, **"Çocuktan daha çocuk bir gün altı yedi yaşlarında yakıcı bir hayal beni her şeyin ötesine sürüklüyor, bana bu dünyayı dar ve bunaltıcı gösteriyordu."** ifadeleriyle ele aldığı Birinci Dönem'dir. Burada anlıyoruz ki Necip Fazıl'ın mistik arayışı, yalnızlık korkusu küçük yaşlarda başlamıştır. İçinde yaşadığı buhran onu yalnızlığa iterken, o durmadan derdine deva aramış öyle ki bu arayışta kumarhaneler sığınağı olmuştur.

**"Seni aramam için beni uzağa attın!
Âlemi benim, beni kendin için yarattın."**

"Allah ve İnsan" şiirinde kumar bataklığına dalmasındaki asıl gayenin Allah'ı bulmak olduğunu görmekteyiz. Üstadın kendisi de ilk zamanlar Allah'tan uzak olduğunu kabul eder. Allah'ı bulmasına vesile olan Seyyid Abdülhakim Arvasî ile tanışması hikmete ulaşmasındaki dönüm noktası olmuştur. Daldığı kâbustan Necip Fazıl'ı uyandıran Arvasî Hazretleri olmuştur. Bu tanışma ile Necip Fazıl dine yönelmeye başlamış, mistik kapıları çalan şiirleriyle mistisizm dünyasını bizlere açmıştır. Allah için sanat anlayışı ile



şiirlerini, yazılarını İslam için araç olarak kullanmaya başlamıştır. Arvasî Hazretleriyle tanışması dönüm noktası olup O ve Ben kitabında bu dönemi "Tanıdıktan Sonra" şeklinde nitelendirir. Prof. Dr. Ramazan Arvallı hocamızın Üstad'dan anlattığı hikâyeyi paylaşacak olursak okuyan içinde çıkarılacak dersler vardır.

"Necip Fazıl on adet soru hazırlar. O sırada Arvasî Hazretleri Süleymaniye Camii Şerifinde vaaz etmektedir. Necip Fazıl cebine soruları koyarak camiye sorularını sormaya gelir. Arvasî Hazretleri o gelince vaazını keser ve cemaatten birisinin hatırına şöyle bir suâl gelirse cevabı şudur; böyle bir sual gelirse bununda cevabı budur, diyerek soruları onun yazdığı sırayla cevaplandırmaya başlar. Hâl böyle olunca elini bir hışımla cebine atan Necip Fazıl, "Acaba benim sorular yere düştü de birisi kürsüye mi koydu?" diyerek soruları kontrol eder. On tane suali onun yazdığı sırayla cevaplandırınca Necip Fazıl, Seyyid Abdülhakim Arvasî Hazretlerine



âşık olur. Onu çok sevmeye ve saymaya başlar.”

Aralarındaki muhabbet öyle bir artar ki Seyyid Abdülhakim Arvasî Hazretlerine O'na diye bir şiir yazarak ithafta bulunur. Şöyle geçer mısralarda;

**“Benim efendim, ben sana bendim!
Bir üfledin de, yıkıldı bend'im!**

...
**Benim efendim, emri yükledim!
Dağlandım kalbden ve mühürlendim.”**

Necip Fazıl, Arvasî Hazretlerinin izinden giderek Allah'ı bulur. Böylece Allah'ı anan, O'nun adını yazan, hakkı ve hakikati şakiyan İslam şairi olur. Çile'de geçen mısralarda düşünce tarihinin değişen bu seyrini şu mısralarda görmekteyiz:

**"Anladım işi, sanat Allah'ı aramakmış,
Marifet bu, gerisi çelik-çomakmış.”**

Üçüncü dönem olarak adlandırdığı Arvasî Hazretlerinin vefatı,

Necip Fazıl'ın içinde doldurulması mümkün olmayacak bir boşluk oluşturur. **“...Benim güzel efendim! Başucumdasın biliyorum; ama ben ne yapayım ki dünya zindanı içinde, ayrıca beş hassemin zindanında kapalıyım ve seni göremiyorum.”**

Son dönemlerinde daha çok içine çekilmiş, yalnızlık duygusuyla yeniden baş başa kalmıştır. Ölümünden çok yalnızlığın verdiği acıyla karamsarlaşan Üstad şöyle söyler; “Çocukken gün battı mı, bir köşede ağlardım; nihayet döne döne aynı noktaya vardım.” Üstad, eski küçük Necip'e dönmüştür fakat tek bir fark var, bu kez yanında hikmetine vâkif olduğu Rabbi vardır. Artık sığındığı liman kumar masaları değil varacağı son durak olan yüce Allah'ın varlığıydı. Ve bu son durak onu kıyameti bekler gibi beklediği ölüm arifesinde de yalnız bırakmayacaktı.

**“Dostlarım ev eşyamdı bir bir gitti, diyorum.
Artık boş odalarda ölümü bekliyorum.”**

Üç dönemi genel başlık altında incelersek her döneme ayrı bir yalnızlık duygusu yerleştirebiliriz. İlk dönemde kendini arayan adamın kıvranış yalnızlığı; ikinci dönem toplumsal sorunlara değinen, çözüm arayan dava adamının yalnızlığına dönüşür. O Günden Beri olarak adlandırdığı üçüncü dönemde ise artık kendi kabuğuna çekilen, ölümü yoldaş edinmeye çalışan Necip Fazıl'ın yalnızlığı vardır. Yalnızlık duygusu Necip Fazıl'ın var oluş anından itibaren süre gelen, bizlere ayna tutan bir örneklik teşkil eder. Kendini anlamlandırmaya çalışan, varoluş gayesini çözümlenmek isteyen insanoğlu aslında bir Necip Fazıl'dır. Bu yüzden Necip Fazıl'ı anlamak insanı anlamaktır. İnsan mistik boşluğun oluşturduğu kaygı, korku duygularından kaçıp kaldırımları dost edinir. Bilmez ki bu kaldırımlar bir zamanlar Necip Fazıl'ı sarıp sarmalamıştır. Kaldırımları metafor olarak düşünürsek; kimi için bu metafor gece karanlığı, kimi için ıssız olan bir yol, kimi için bitmek tükenmek bilmeyen ruhsal imgelerdir.



Yalnızlık ve metafiziksel problemler yaşayan, metafiziksel sancılarla kıvranan insanın çözüme ulaşmasındaki yol Necip Fazıl'dan geçer. Tabii bir Necip Fazıl olamayız çünkü her insan tek ve kendine hastır. Fakat kendimizi bulma yolunda verdiğimiz savaşların benliğimize ulaşabilmesi için, benliğimizle barışabilmesi için Necip Fazıl'ın ayak izlerine ihtiyacımız vardır.

R. Arvalli Hocamız, "Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri Necip Fazıl'ın yönünü Makedonya'dan Mekke-i Mükerrerme'ye çevirmiştir." der. Her insan bir şeyler arar dururken yönünün varacağı kapıyı bilmeden ilerler. Hangi kapıdan çıktığımız bellidir ama sonumuz bir muammadır. Necip Fazıl hikmet nefesini içine çekmiş hakikate ulaşmıştır.

Dalaletten hidayete varan bu yaşanmışlık hikâyesi ise bizler için örnek bir hayat hikâyesidir. Bir Arvasi dokunuşu nasibimize düşer mi bilmem ama duam odur ki varacağımız son durak Mekke-i Mükerrerme olsun.



YAĞMUR GÜLÜ

Tozlu raflara yağan yağmur,
Işıldayıp ellerine kırıkindi,
Duyuşların sessizce anılmasıydı.
Gözlerinde konuşlanmış gibi
Yağmurların büyüğü sesi.

Geceyi susturdum bileklerimde.
Dünyayı ansızın durduran,
Trenlerin aleyhinde kırlangıçlar,
Şiirler duyuldu ötelerde,
Kalbimde, gökyüzünde.

Beyazıt'tan ayrılan tramvaylar
Ihlamlar küsmüşken gözlerine
Küstahlıkları bedenine hapsolmuş karanlıklar
Otopsi raporlarında bulunan aşkın kisvesine
Kim inanıp ellerime bakar.

Bastiğın çamurlarda ayak izleri,
Yıllar, seni de çekmiş nefesinden
Narçiçeği, nâre endamında
Bu şehirde;
Kimse duymadı sesimi.

*Gözlerinde konuşlanmış gibi
Yağmurların büyüğü sesi.*

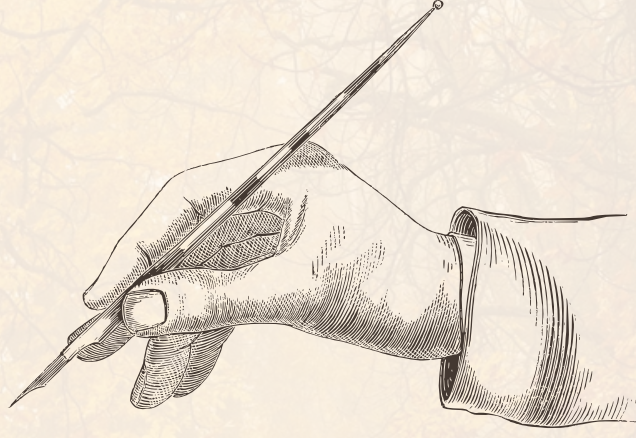


ÇİZER: RÜMEYSA G.



**"Ve insan en çok göğe vurgun;
Sonra zifiriye,
Şiire,
Ve hep Allah'a..."
(A.C.Z)**





EHL-İ TEVEKKÜL

Ey can! Ümitsizlik bize yakışmaz, bize gayret yakışır, azim ve çalışkanlık yakışır.

Dinle ey can! Ferahlık, bir huzur esintisi düşün yüreğine. İnsan hep aynı tablonun karşısında çıldırtan sessizliğin aynı düşüncelerin savaşını verir. Aslında zor değildir yaşamak, masmavi gökyüzünde bakışlarını dinlendirmek zor değildir. İnsan bir kez olsun savaşmayı bırakıp uzlaşmayı denese. Onun için yaratılan bu yedi iklimi güzel dünyada, her şey daha güzel olur. Zümrüdüanka kuşunu duymuşsundur belki. Masallar diyarının kahramanıdır. Ey can sende masalını yaz, kendi masalının kahramanı ol. Başarabilirsin küllerinden yeniden doğabilirsin. Dalından yeni koparttığın bir gül düşün, ne kadar taze, kan kırmızısı, mis kokulu bir gül.

Adeta onun güzelliğiyle yeniden doğarsın. Unutma ki o gül de kuru toprağın bağrında canlandı. Tüm dallarını kırdı esen yel, yapraklarını bir bir döktü sonbahar, üzerine zemheri soğuğu yağdı, karlarla örtüldü. Bazen çiğnendi ayakaltında ta ki kıpkırmızı açincaya dek sabretti. Eğer ki tutunmasaydı toprağa, kuru rüzgâra bırakıverseydi kendini, bugünkü tuttuğun taze gül olabilir miydi? Ey gönlü güzel can! Sen kendini bir kuru rüzgâra bırakma. Anlıyorum hissediyorum seni, yargılamıyorum asla. Bir anne şefkatiyle kucaklıyorum gönül tufanını. Kendini yargılama, kendine sakın kızma.

Yaşadığın hiçbir sıkıntı boşuna değil. Seni bir mevsimden başka mevsime taşıyan sıkıntılara sabretmelisin ki bahar gelmeden gönlünde çiçekler açmaz. Hangi elveda vuslatsız kalmış? Senin vuslatın da yakındır. Karşısında ağladığın aynalar yalan söylüyor sana. Sen güzelsin ey can! Göğün mavisini, karanfilin kırmızısı, papatyanın beyazı kadar güzelsin.

Her şey değişir. Ne üzüldüğün dertler kalıcı, ne korktuğun yarınlar. Hepsi geçecek, hayat yaz yağmuru gibi önce tüm hızıyla üzerine bastırıyor. Sonra hiç beklemediğin anda güneş açıyor. Gözlerini aralıyorsun, hayret içerisinde kalıyorsun.



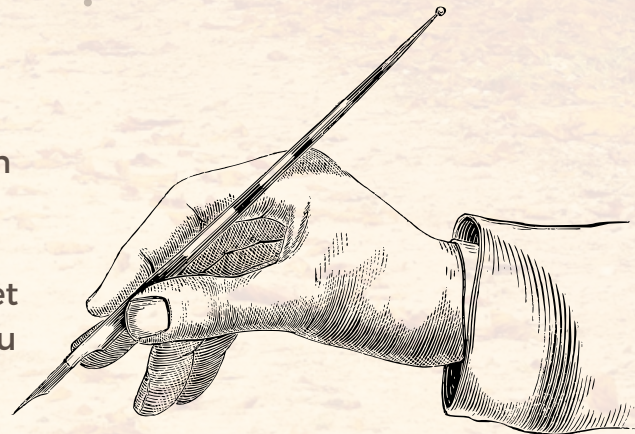
Az önce sel gibi yağın yağmurdan tek damla iz yok, kupkuru yerler. Değişecek bu devran, bu nizam değişecek. Hatırla Hz. Yusuf'un kuyudan, saraya olan yolculuğunu. Hz. Süleyman'ın saltanatını hatırla. İbrahim Ethem hazretlerinin sarayı terk edip hak için tüm servetini elinin tersiyle ittiğini hatırla. Bu gelip geçici yalan dünyada kalıcı eserler bırakmalısın. Bu eserler ne mal ne mülk ne de güzellikle olur. Güzel öz ile güzel sözle olur. Hakkın rızası için aldığı nefesle olur. Bu koskoca kâinatın her zerresini düşün binlerce çeşit nimeti, hiçbiri diğerinin benzeri olmayan milyonlarca insanı düşün. İki izlerin dahi parmak izleri farklıdır. Düşüncesi, özü ile farklıdır. Bu muazzam düzen senin için yaratılmış. Sen de kendine kıymet ver artık. Hiç durmaksızın, dinlenmeksizin senin için çalışan bu kâinat boşu boşuna mı yaratıldı ey can? Bu güzellikler senin emrine boşuna mı verildi? Bir düşün tefekkür et. Ne diyor Necip Fazıl: "Seni aramam için beni uzağa attın!"

Âlemi benim, beni kendin için yarattın!" Senin varlığın hiçlik değil! Sen bir yapbozun tam kalbi olan, olmazsa olmaz parçasısın. Ruhunu saran karanlığın dağılması için dünyanı rengârenk hayallerle boyamalısın. "Ayrılık, her ne kadar ümidin belini kırsa, ıztıraplar, cefalar, istekler, emellerin ellerini bağlasa da Allah sevgisi ile mest olan aşığın gönlü ümitsizliğe düşmez. Hak'tan ümidini kesmez, insanlar gayret ettiklerinde muhakkak ki ulaşırlar. Her ne suretle olursa olsun kapalı bir kapıyı himmet ile açarlar. "Demiş Hz. Mevlana.

Ey can! Ümitsizlik bize yakışmaz, bize gayret yakışır, azim ve çalışkanlık yakışır. Biz sabır ve güzel ahlak timsali olmalıyız. Bu dünyada gördüğün bu güzellikler, hoşluklar ulu bir deryadan sızıp gelmektedir. Sen cüz olanı bırak da "Külle" doğru yüz çevir. Güzel ahlak sahibi olan insanın yüzü de gönlü de güzelleşir. Kalbi güzel olanın yüzüne nur sirayet eder. Hakkın sevdiği kulu insanlar da sever.

Bırak yeis rüzgârlarını, tevekkül pınarında ruhunu aşkla yıka. Kalbini miraca hazırla. Necip Fazıl'ın bir sözü ile noktalamak istiyorum:

"Bir yer var ki,
orada sayı üstü endaze;
Ne solmak,
ne yıpranmak,
her şey ebedi taze."



LA DEMEK İSTERİM HEP LA!

Hani bir sıkıntıya dûçar olurum ya,
Âh diyelim gelir, belki şikâyet ederim.
Akıl edemez olurum ya, güvenmeyi!
Ama hissettirirsin, nakşettirirsin birden yüreğime.
Güvendesin. Buradayım, Hep!
Buradayım dersin.
İşte... İşte tam o anda,
Lâ demek isterim, Lâ...
Öyle bir lâ yükselir ki içimden,
Kırgın yüreğime, güvenmeyişime,
Dayanmayışima...
Hepsine ama hepsine!
Lâ diyerek affet demek isterim,
Mahcup, pişman...
Annesinden dayak yemiş ama
İlle de annesinin eteklerine yapışmış bir çocuk gibi!
Lâ demek isterim hep! Lâ...
Affedemeyişime, affettiğimi sandığım ama
Affetmediğim her şeye!
Lâ...
Düşmelerim, sürçmelerim, tökezlemelerim,
Yol alamayışım, nazlanışıım, sızlanışıım...
Hepsine ama hepsine!
Öyle içten, öyle yakarırcasına...
Lâ...
Lâ demek isterim hep! Lâ...
Öyle bir lâ ki!
Yüreğime düşen,
Bütün yokların içinde,
Tek ve Bir olan O!
O öyle Var ki!
Yakınım, Yakınımsın, Yakınsın!
Der gibi...
O Var olduğu için!
Hep Olduğu, Olacağı için!
İşte bu yüzden!
Her şeye, tüm her şeye!
Lâ demek isterim hep! Lâ

Yüce Olan! Affetmeni
Dilerim...





ÇİZER: KÜBRA NUR DEMİRCİ





VERA

"Hayat duruyor, geçen biziz. Biz geçerken, gelip geçenlerin birikimleriyiz. Birikirken içimizden dökülenleriz."



Ardından yeni bir şeye gebe kalıyor hayat. Korkuyu anarken bir yandan, bahsedilmiş yeni bir güzelliği kutlayabiliyoruz. Unutmuşken gülmeyi, ağladıklarımıza hoşgörüle yaklaşıyoruz büyüdükçe. Hasta yatağında vadenin dolmasını bekleyen bir yaşlının başucundaki kadının kollarında bir aylık bebeği varken, "İşte hayat, biri giderken diğeri geliyor." cümlelerini işitiyor kulaklarımız. Kadife sesiyle bir kadının okuduğu bestenin verdiği hoşluk hali ile hayatımızdan akan her güzellik ve keder anı tebessüme bırakıyordu beni ve ben gibileri. Bir iki üç derken güzel bir yoruma denk gelmişim nihayet, "Hayat duruyor, geçen biziz. Biz geçerken, gelip geçenlerin birikimleriyiz. Birikirken içimizden dökülenleriz."

Dünya telaşından biraz olsun sıyrılmak için yaptığım şeylerden biri de Youtube'da çok duyulmamış şarkıları keşfetmek ve bir yerlerde benim gibilerinin yazdığı yorumları okumak. Yine düşüncelerde kaybolmak, kendimi ve bendekileri hafifletmek amacıyla gezinirken rastladığım bir parçaydı dinlediğim. Korku, öfke ve kırgınlık yüklü yüreğimi sakinlerken düşünceler sarmaladı bedenimi. Bir şeyler ölürken fikir, insan, duygular...

Ne garip bir vakit şu ömür denilen şey. Aklımızın ucundan geçmeyecek şeyleri yaşarken yine de huzuru hissedebilmek ne garip. Yazılarımda üstü kapalı da olsa sürekli değindiğim bir mesele ki, teslimiyetin tesellisinde soluklanmak... Ben tam da bunları düşünürken yine bir yorum, **"Sonra dedim ki; her şeye rağmen, herkese rağmen içimize koyduğun şu hüznün huzuruna şükürler olsun Allah'ım."**



Yazılanları, herkese açık fakat gizemli bir günlüğü bulmanın heyecanı ile okuyordum. Odamda, sokak lambası eşliğinde bambaşka bir dünyaya kapı aralamıştım yine. Lise çağlarında okuduğu kitaba devam edebilmek için teneffüs aralarını dört gözle bekleyen gencin heyecanını bilirsiniz, işte tam da öyle bir şeydi bu yaşadığım. Bahsettiğim bu güzelliklere hangi kanalda denk geldiğimi yine bir alıntı ile söylemek isterim.

"Hissizleştim 'Vera'. Yarınları düşünerek bugünleri dün ettim."

Bu yazıya Neyzen Tevfik'ten Geçer şiirinden mısralar eklemek niyetiyle, daha başka cümleleri kurmak gayretiyle başlamıştım lakin yol beni buraya getirdi.

Son olarak yaşanılanlardan kaçıp hepimiz için ortak olandan bahsetmek isterim ben hep, his. Bu yüzden yazdıklarım da hüznü barındırıyor oluşumun tedirginliğe sebep olduğunu görüyorum zaman zaman. Şöyle ki, keder sizi korkutmasın. Bazen bir "an"dır geçer, bazen bilinmez bir bekleyiştir, yıllar geçse de dinmez. Şiddetli duygular besleriz. Fevranlara gebe bırakır hayatın kasveti bizi. Zorluklarda bocalarken isyan taşlarında ayakları yanmadan ve takılmadan ilerleyebiliyor olmak asıl gayretimiz. Çöl sıcağında seher vakti serinliği gibi gelsin okuduklarınız, yorumlarda rastlaşmak ümidiyle.



VAVEYLA

**Ve bir çocuk,
binlerce çocuk
Saklambaç oynamaya
kalkar beynimin içinde.**

Boş ver düşünme.
Düşündükçe kelimeler ağırlaşır zihnimde.
Ve bir çocuk, binlerce çocuk
Saklambaç oynamaya kalkar beynimin içinde.
Yaralı bir aslan pençesi gibi öldürmez.
Ama süründürür beni.
Boş ver düşünme.
Çünkü sen düşündükçe,
Yetişemeyecek bu hayata,
Dönmeyeceksin geri de.
Bak orada bir martı
Atılan simit parçasına karşı.
Bir düzlük var zirvede,
Sıcak kumda bir şelale
Hiç kimse inanmaz perilere ve Hitlere
Yeniden dirilmiş bir burjuva,
Ulu bir heykel var orada
Boş ver sen düşünme
Çünkü her kelimedede
Şu soru;
Dinozorlar nasıl avlandılar?
Bir amazon görmek isterdim,
Süpürgeli bir cadı, ardından Babil sihirbazı.
Bir ülke kutup isimleriyle iki bölünüyorsa
Eğer biri beyaz
Biri ise siyahsa tamamen
Kocaman bir kılıç parçalara ayırsın fazla ikiden.
Boş ver düşünme, hepsi hesap verirken
Bir ölüye karşı
Antik bir Yunan heykeli gibi kal.
Donuk, renksiz, yarı yaratılmışı.
Eğer bir kişi bile rahatça haykıramıyorsa,
Semaya karşı.
Söyle bana en hızlı koşan hayvanı?
Bu dünyadan kaçmaktır, ruhumun amacı.
Boş ver düşünme sen artık,
Dünya dediğin kötülük pazarı
Bedenin sadece ruhunun mezarı.



ÇİZER: HATİCE KÜBRA TAŞÇI



“Yüzyıllık küresel döngü içinde insan yaşam alanını fütursuzca katlederek gelişimini tamamladı. Bütün denge sınırlarını aşıp yeryüzüyle savaşa girdi ve soyu için dünyanın gerileme sürecini başlattı.

Ölüyoruz.

Bitkiler ölüyor,

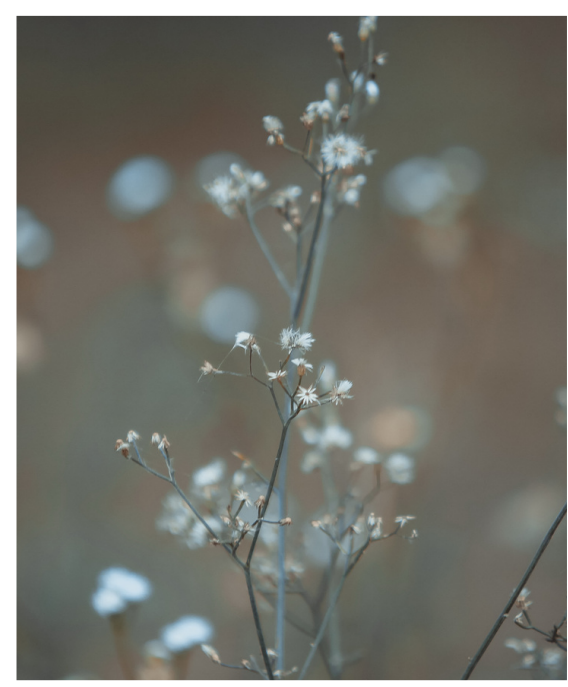
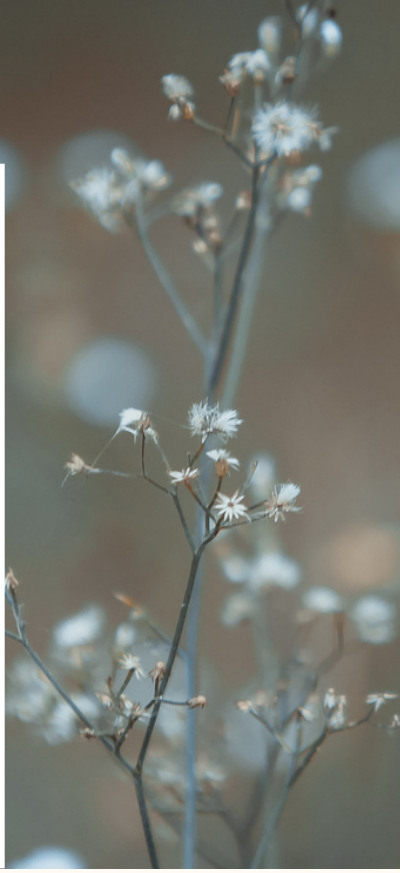
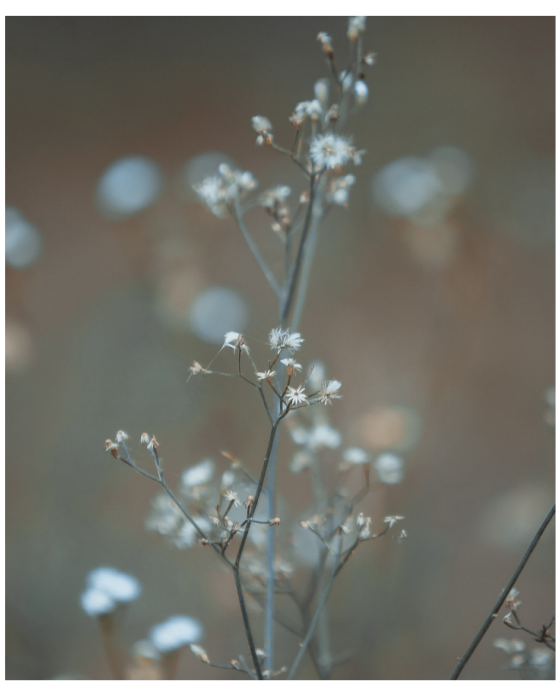
Hayvanlar ölüyor,

İnsan ölüyor; lakin bu ölümler insan doğumuyla mütevellit olup geçicidir. İnsan doğa karşısında el pençe durarak teslimiyet bayrağını çekti.

Şimdi doğa huzura kavuştu, renkler netleşti, sular berraklaştı, gökyüzü ebedi mavi. Unutmamalı ki tüm evrenin tek güveni doğadır. Her şeyin sonunda, doğa gelişmenin bir yolunu bulacaktır, ancak insanlar kendi yarattıkları sorunun tüm sonuçlarına katlanacaktır. Çünkü doğa izin vermediği sürece insan varlığını idame ettiremez.”



İçimde devingen bir ruhu okşuyor
Hasretin kamalı tutmaçları
Kulp takılı sözler, sığınaklar
Göçebe bedenler, gayya kuyuları
Rant dolu şöhretli keseler
Açık ağızlı kilitli çeneler
Mahlası hınç olan hodbin fener
Gayreti namusu olan eriyik mum
Hangi fenerin patlar lambası
Hangi mum fitilinde son bulur ateş
Bir yıldız kaymakla ölür mü ebediyen
Çamurlu pazar sabahları silinir mi takvimlerden
Devrimciler pankartlarını nerede saklar
Peki, var mıdır çöllerin suya kaynadığı bir yer dünyada
Ladin soylu çamlar tutuşunca farklı mı kokar külleri
İçimde derin namı olan kuyular açılıyor
Kovalar sallanıyor dalgın günlerin ertesine
Sular dolup taşmayı bekliyor rüyalarıma
Bir filika kurtarmaya geliyor yaraları
Kaptan, bu filikalar kaç yara taşır kıyıya
Hangi kıyı taşır yaralarımı
Bekliyorum, hadi kanatın kabuklarınızı!
Sizi hoyrat tutumlardan sıyrılmış yanlarımla bekliyorum
Gelin, gelin ve İbrahim'in ateşinden bir parça sunun bana
Yakın sorularımı, odunlaştırın
Hutameden bir haber verin
Meskenim illiyyun ise nerde hurilerim
Kahrolmuş ve pıhtılaşmış damar yollarında
Sabahların seyrek vakitlerini topluyorum zarflara
Yeni bir haber verin bana
Eluard'ın şiirleri gibi değil, hayır!
Başka haberler
Misal, Eifel'in ne zaman devrileceği gibi,
Yahut piramitlerin baş aşağı duruşları kaçınıcı yüzyılın haberi
Karşımda solgun beyaz papatyalar ve dipdiri duran kaktüs dikenleri
Nefesimle doğrulduğum yerlerin kara gürültüsünden
Sessiz gemiler rıhtımından ayrılıyorum
Kıyıya el sallamak artık bayağı bir düstur,
Bekleyen kimsenin de yoktur tapusu dünyada
Ruhumun sana yatık yanlarını alarak gidiyorum
Delişmen, köksüz, ufuksuz yaylalara...



NARINLIĞIN ÖRSELENMİŞ SAVUNMASIZLIĞIYLA, DİRENMEKTEYİM

Bir yerdeyim bu defa. Bilinmez bir şehrin keşif telaşında değil, aitlik hissinden yoksun olmanın korkusundayım. Affedilmez yılların arkasında, çorak bir memlekette bastonlu biri gibi, yağmur dualarıdayım. Evimin kokusuna hasret içim, mutlak betimlemelere maruz kalmışken yıllarca, yine de alışılmışın dışında bir yaşantıda, çirkin mi çirkinim bu dünyaya. Ve ölmek değil niyetim, kaçmak ama durmak yuvamda. Özlenmiş duygularda, bir tek kendime fısıldamaktayım. Belki de yirmisinde yaşlanmış bedenim, övünülmez sabahların kahrında torbalanmış gözlerim.

Dilime yabancı bir şarkıda ağlamaktayım, hüzünken ana dilim. Meramı kanatmak olana, narinliğin örselenmiş savunmasızlığıyla, direnmekteyim. Kaybolmuşluğuma ben nöbetindeyim. Kendime yazılmış, zor günde, ha gayretin şiirinde, nefeslenmekteyim.

Solmuş yanaklarında açan mevsim çiçekleri
Bak inceden eksiliyor baharın
Ellerine benekli lekeler sürünmüş hastalıklı
yaprak gibi

Üzerine çöreklenmiş hüzün
Omuzların düşmüşse de
Sen yine zarıfsın





ÇİZER: FATMA ZEHRA AKYİĞİT



PAPAĞANLAR KONUŞUR

Derler; bir gün Hoca'nın gide gide
kazara,
Kucağında bir hindi yolu düşer pazara.
Kimi satma derdinde, kimi alma
peşinde...
Kimiler ihtiyacı karşılama düşünde.
Satıcılar bağırır, sesler karışır sese!
Alan, satan pazara koşar nefes nefese.
Yaygaracı bir adam nara atar, döker ter;
Elinde papağanı, pahalı satmak ister.
Hoca hemen yaklaşır, sorar: "Fiyatı kaç?"
-"Pazarlığı pek sevmem, alır isen beş
akçe."
-"Elindeki bir kuştur, yenilmez bile eti;
Çok fazladır fiyatı, nedir ki marifet?"
-"Eğer almayacaksan, kuşuma bulma
kusur;
Bir bilsen hikmetini, adam gibi konuşur."
Hoca der: "O da iş mi, benimki daha
mahir;
Seninki elmas ise, benimkisi cevahir."

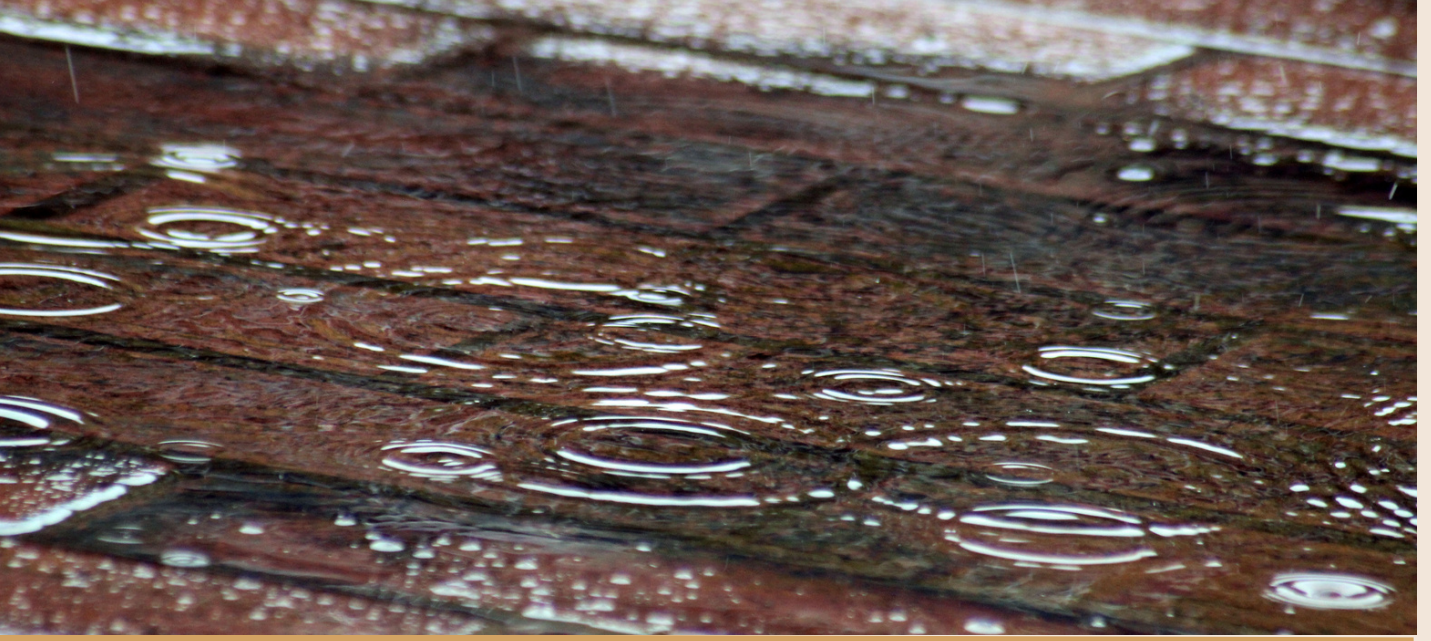
-"Burdaki efendiler, karar versinler hakça;
Seninkisi beş ise, benimkisi on akçe."
Adam der: "Etme Hocam, ardı arası
hindi!
Hele söyle bakalım; nedir ki, bunun
fendi?"
-"Söz gümüş, sükut altın demiş
atalarımız,
Çok konuşmak değil mi bizim
hatalarımız?"
-"Zaman zaman kabarır, zaman zaman
eşinir,
En büyük marifeti; düşünür bey,
düşünür!"
Hoca haklı çıkmıştı, ilmin değeri varken;
Aklıma çok şey geldi, Hoca'mızı anarken.
Alimler meçhulümüz, ilim bize olmuş sır;
Düşünce kelepçeli, olmuş maddeye esir!
Hindi Noel kurbanı, bülbül susmuş, gül
üşür;
Papağanlar konuşur, saksaganlar
gülüşür.





DEVLER GİBİ ESERLER BIRAKMAK İÇİN,
KARINCALAR GİBİ ÇALIŞMAK LAZIM.

N F K



MUTLULUĞUN RESMİ

İçini kavuran sıcaktan mı yoksa göğüs kafesine hapsolmuş sıkıntılardan mıdır bilinmez, Anıl epey bir zamandır kendini hayata veremiyordu. İyi bir işi ve tıpkı hayallerindeki gibi bir eşi vardı. Yaklaşık üç yıllık evliliklerinde yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu. Ama içinde tarifini koyamadığı bir boşluk vardı. Nedense bunca iyi ve güzel şeyin arasında bir de mutluluk arayışına düşmüştü. Okuduğu şiirlerde, romanlarda; seyrettiği filmlerde, tiyatrolarda hep bir melankoliyle, hüznle karışık yapay bir mutluluğun ifadesini buluyordu. Bu türlerde mutluluk bu şekilde verilebilirdi. Ancak belki de bir resimde başlı başına saf ve temiz bir mutluluk verilebilirdi. Yine bu düşüncelere kendini kaptırmışken, pencereden sağanak halinde yağan kırkikindi yağmurlarını izliyordu. Yağmur dindikten sonra dağınık düşüncelerini topladı ve ne olur ne olmaz diye şemsiyesini de alıp kendini evden dışarı attı. Kim bilir belki de aradığı dışarılarda bir yerlerdeydi.

Karşısına çıkan asfalt tarafından dışlanmış, yeryüzünde bir oraya bir buraya sürülmeye mahkûm edilen çakıl taşına bir tekme savurarak yoluna devam etti. Dışarıda yağmurdan sonraki toprak kokusunu içine çekmeyi arzularken; göğünden kovulup, asfaltın üzerindeki ufak bir su birikintisine hapsolmuş yağmur damllarına ilişti bakışları. Her araba geçtiğinde savrulan, dağılan ve bu duruma fazlasıyla köpüren damlların çaresizliğine dalarak yürümeye devam etti. Aslında yola çıkarken kendisine belirli bir amaç edinmemişti. Tek istediği yalnızca yağmurdan sonra temizlenen havanın, esas mutluluğu ortaya çıkarabileceği o resmi yakalama arzusuydu.

Gözleri ayaklarının tökezlememesine yardım etmekten ziyade daha çok içini kaplayan düşünceler yumağıyla meşguldü. İçinden geçenleri durduramıyor, bir ucundan yakalayıp tam olarak ne düşündüğü anlayamıyor ve ne



düşünmesi gerektiğine karar veremiyordu. Bu nedenle yumak her geçen saniye daha da büyüyordu. Bu sırada akli da adımlarındaki senkronun zihnindeki kaygılarla eşdeğer olmamasına takılmıştı. Ama çok geçmeden bu düşünceye çoğu şey gibi bir kenara itilmiş, yumağa bir tur daha dolanmıştı. O düşünce senin, bu düşünce benim giderken, esas konudan sapmış ve gözlerini dış dünyaya çevirme arzusu duymuştu.

Sağanak yağmura incecik bir tişörtle yakalanıp, baştan aşağı sıırıslıklam olmuş bir adama çevirdi bakışlarını. Hiç de durumundan şikayetçi olmuşa benzemiyordu. Aksine yüzüne yayılan gülümseme çevresine bu durumdan mutlu olmuş gibi bir ifade yayıyordu. Bu adamı görünce bir an durdu ve düşündü. Kendi kendine, “Gerçek, saf bir mutluluk bu olabilir mi?” dedi. Ancak adamın mutluluğu yağmurun yağmasına yani bir dış nedene bağlıydı. Ee o zaman bu adamın her yağmur yağdığında kendini yağmurun önüne atıp şıpır şıpır ıslanması gerekirdi. Kendini ikna edemedi ve yoluna devam etti.

Hemen az ileride bir vitrin camının önünde kendini yağmura karşı korumayı başaran güzel bir kadın gördü. Şemsiyesini katlamış ve yüzündeki boyaların herhangi bir tahribata uğrayıp uğramadığını kontrol ediyordu. Kontrolde kendine pekiyi vermiş olacak ki onun da yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bunu gören Anıl yine düşündü. Kafasındakileri iç sesine dökerek, “Güzellik algısı gerçek mutluluğu ortaya çıkarmaya kadirse bu kadının hep güzel görünmesi gerekmez mi?” dedi. Mutluluğu birtakım kimyasallara bağlamanın yapay bir mutluluk getirdiği kanısına vardı. O zaman bu kimyasallara erişemeyen diğer kadınların mutlulukları sınırlandırılmış olmaz mıydı?

Burada da mutluluğu bulamamış olarak yürüyüşüne devam etti. Anıl'ın içinden kovup dışarıda gezdirdiği gözleri parkta oynayan bir çocuğa çevrildi. Çocuk, yağmurun her damlasına bağında yer açmış kum tanelerini kazıyordu. Kısa vadeli hayallerine kendini kaptırıp çıplak elleriyle açtığı her avuçta geleceği için bir avuç kum tanesi koyuyordu. Çocuk bir anda hayallerinin hamallığını yapmayı bıraktı ve parkın kenarındaki kırmızı küçük elmalara benzeyen meyveleri olan ateş dikenini çalılarına doğru yürümeye başladı. Bu esnada hafiften yağmur atıştırmaya başlamıştı. Çocuğun neden oraya yürüdüğünü anlayamayan Anıl, şemsiyesinden kayıp giden yağmur damlalarının arasından bakışlarının çocuğun peşinden gitmesine engel olamadı. Çocuk çalının altına elini uzattı ve oradan yağmur damlalarından taşıyabileceğinden daha fazlasıyla nasiplenen küçük bir yavru kedi çıkarttı. Annesinden görmüş olacak ki hemen üzerindeki kapüşonunu çıkarıp kediyi sarıp sarmaladı. Yine annesinden aldığı ücretsiz derslerdeki gibi kediyi kurulamaya çalıştı. O esnada yağmurun hızlandığını fark edip hemen parktaki kaydırağının altına seğirterek hem kendini hem de kediyi yağmurdan korumaya çalıştı. Bütün bunlar olurken çocukla kediyi izleyen Anıl'ın gözleri çocuğun yüzüne yayılan kocaman mutlulukta ydı. Elinden geldiği kadarıyla kuruladığı yavru kediyi kuru zemine koyan çocuk, kediyle oynamaya başladı. Tekrar başlayan sağanağa gözlerini ve kulaklarını tıkamış olan yavru kedi ile çocuk birbirleriyle



oynaşırken Anıl da bu mutluluğa şahitlik ediyordu.

Çok geçmeden, yüzüne yayılan gülümsemenin etkisinden olacak, gerçek mutluluğun imkanlara ve koşullara bağlı olmadığına farkına varmıştı. Sahip olmakla değil farkında olmakla, almakla değil de vermekle mutluluğa erişilebileceğini anlamıştı. Anıl, kendini kafasındaki makul cevaplarla tatmin etmekle uğraşırken ortalık bir anda nerden geldiği belli olmayan bir ışıkla aydınlanıp sönüverdi. Çocuk ve minik kedi de bu ışığa anlam verememişlerdi. Biraz sonraysa kulakları sağır edebilecek bir gürültüde korkunç bir ses yükseldi. İkiliyin kaydırağın altındaki korkmuş ve özellikle

çocuğun ağlamaklı yüz ifadesini gören Anıl hemen harekete geçip kaydırağın yanına çömeldi. Çocuğa, “İstersen bana evini gösterebilirsin ve bende şemsiyemle birlikte size seve seve eşlik edebilirim.” dedi. Çocuk, biraz da korkudan olacak kendisine uzanan bu yardım elini kabul etti.

İkiliye evlerine kadar eşlik eden Anıl, eve dönüş yolunda eşine, mutluluğun resmini bulduğunu ve kendisinin de nur topu gibi bir mutluluk istediğini söylemek istedi. İçindeki çocuğun kıpır kıpır heyecanı ile ayaklarının kendini mutluluğa adım adım götürdüğünü düşünerek evin yolunu tuttu.



GARDENYA

"Ruhumuzda çiçek yeşerten insanları,
gönlümüzün neresine sarsak da
saklasak"

CEMAL SÜREYA

Gardenya (Gardenia):

Beyaz ve sarı renklere sahip gardenya çok güzel kokar.

**Gardenya (Gardenia) bitkisinin yetiştirilmesi,
bakımı ve sulanması:**

*Doğrudan güneş ışığı istemeyen bu bitki dolaylı ışıklardan da yararlanabilir.

*Çok fazla soğuk ve sıcak havada bırakmak çiçeğin yapraklarına ve çiçeklerine fayda sağlamaz.

*Hava akımlarından kolay etkilenen gardenya bitkisi bu etkiden korunmalıdır.

*Kış aylarında gardenyanın bulunduğu ortam 14-15 derecenin altına düşmemelidir.

Sulamada en önemli unsurlar;

-Kış aylarında bitki aşırı soğuktan korunarak susuz bırakılmamasına dikkat edilmelidir.

-Yaz aylarında ise bitkinin suya olan ihtiyacını tamamen gidermek için haftada en az iki kere sulanmalıdır.

-Su bitkinin her bölümüne ulaştırılmalıdır.



<https://www.bitkibakimi.com/>

ÇİÇEKLER

-Sulanmadan sonra bitkinin tabağında su kalmamasına çok dikkat edilmelidir.

-Bitkiyi sularken kullanılan kap her sulamada aynı ölçüde olmalıdır.

-Sulamalar aynı günde ve aynı miktarlarda su ile yapılmalıdır.

-Gardenyada çok büyük bir değişiklik görülmediği sürece sulanmada kullanılan kap, ölçü ve su miktarı değiştirilmemelidir.

*Bitkiye kış aylarında musluktan aldığımız soğuk çeşme suyunu vermemeliyiz. Verdiğimiz su oda sıcaklığında olmalıdır.

*Sık sık saksı değiştirmek, büyük olan saksılar gardenyanın gelişmesine çok büyük engellerdir.



Gardenya (Gardenia) Bitkisinin Çoğaltılması:

* Gardenyanın çoğaltılması bitkinin köklerinden ayırma yöntemiyle olabilir.

*Bitkinin kökünden çıkarak üst kısımlara uzanan ince kısımlar bitkiye benzeyen yeni bitkiler oluşturur.

*Bu yeni bitkileri alıp başka saksılara dikerek yeni gardenyaları oluşturabiliriz.

*Bu yöntem hem kolay hem de zahmetsizdir.



<https://www.bitkibakimi.com/>





SİZCE RESİMDEKİ KADIN HANGİ KİTABI OKUYOR, NEDEN ONU OKUYOR OLABİLİR, KİTAPTAN OKUDUĞU CÜMLELERİ HAYAL ETSEYDİNİZ BUNLAR HANGİ CÜMLELER OLURDU?





@mehmettasdemir

Rene Guenon'un modern Dünyanın Bunalımı kitabını okuyor olabilir. Nedeni ise içerisinde bulunmuş olduğumuz çağın hangi doğrultuda ilerlediği ve çağın zihin yapısı olan materyalist düşüncenin aslında insanların elinden neleri alıp götürdüğünü merak ettiği için olabilir. Hayalimde olan cümle ise "Bir şeyin gelişmesi, ileri geldiği ilkedden gittikçe artan bir hızla uzaklaşmasını gerektirir."

@kitaptakihuzur_

Virginia Woolf, Kendine Ait Bir Oda'yı okuyordur. Resimdeki kadının duruşu bende kendini kitaplarla bulmuş, yalnızlığını kitaplarla kalabalıklaştırmış bir kadın duruşunu çağırıştırıyor. Hatta tam da şu anda okuduğu cümle, "Yalnızlığını seviyordu, beni de yalnızlığıma alışmaya, onu sevmeye, kendime ait olmaya teşvik ediyordu."

@ayseteseyhanaydin

Kpss cep kitabı okuyor sanki. Nişanlı ama atanmadan düğünü olmayacak nişanlılardan. Güncel bilgiler okuyor ama akli güncel gelinlik ve düğünlerde.

@cakilkitap

Goethe- Genç Werther'in Acıları Kendim bu kitabı böyle bir ortamda okuduğum için direkt aklıma bu kitap geldi. Görselde kendimi buldum diyebilirim. Görsele baktığımda kitaptan bu alıntı zihnimde yankılanıyor:
"Ancak kendi içime dönersem bir dünya buluyorum."

@doc.dr.ahmet_turkoglu

Peyami Safa, Bir Akşamdı romanı. Mükemmel şekilde insan ve olayların tasvirini yapıyor yazar. "Bir akşamdı... Oda loş... Kafes delikleri mavi... Gündüzün son ışıklarıyla beraber, sanki odadan eşya da çekiliyordu: Levhalar, duvarların kararın zeminine batıyorlar, minderler sönyüyor, iskemleler dağılıyor, ve hepsi, buğulanarak şekilsiz bir uçuşla kayboluyorlar."

@birkitapeli

Kafka Milena'ya Mektuplar okuyordur. Aşk kadınıdır ve bu kitabı okumayı çok seviyordur. Ve şu cümleleri okuyordur: "Bak Milena, yüreğimde sen olduktan sonra her şeye göğüs gerebilirim; mektup almadığım günler korkunç diye yazdığımı bakma, doğru değil pek, zor geliyor, güç oluyor öyle günler, ağır geliyor, su alan bir kayık gibi, battı batacak, gene de yüzüyor senin sularında..."



@muzafferbilsin

Bu fotoğraf bana Victoria Dönemi edebiyatını anımsattı. Bu kız da sanki Charlotte Bronte'nin ta kendisi ve galiba yazdığı en iyi kitabı olan: Jane Eyre'yi okuyor. Okuyor, okumak zorunda. Çünkü hayatın çekilmezliğinden kaçabilmek için insanlar kendine ait limanlar veya gezegenler arar. Charlotte Bronte de her zaman kendi limanı olan kitapların arasında gezinmiştir. Galiba büyük ihtimalle o satırlarda şu yazıyor olurdu: Üşüyorsun; çünkü yalnızsın, içinde gömülü duran ateşi hiçbir insanın yakınlığı alevlendirmiyor. Hastasın; çünkü duyguların en güzeli, insanoğluna bağışlanan en tatlı, en yüce duygu senden uzak duruyor. Aptalsın; çünkü onca acı çekerken gene de mutluluğu yanına çağırmaktan kaçınıyorsun; onun seni beklediği yere doğru bir adım atmaya bile yanaşmıyorsun. (CharlotteBronte-JaneEyre, s. 288) cümlesi olurdu.

@asude_ebrar

-Kürk Mantolu Madonna

-Hayatın karmaşasından uzaklaşmak bir nebze istemiş kitaplığında eline ilk gelen kitap buymuş
-Ömrümün sonuna kadar, diz çökerek, onun hatırasına karşı işlediğim cinayetin kefareti vermeye çalışsam, bunda gene muvaffak olamayacağımı, insanların en günahsızına kabahatlerin en ağırını; seven bir kalbi yüzüstü bırakmak ihanetini yüklemenin, asla affedilmeyeceğini seziyordum.

@smr_glg

Bence günlüğünü okuyor gibi. Geçmişte yaşadıklarını hatırlayıp, bugüne dair olan gerçekleşmeyen hayallerine dalıyor..

@hayati_okumak

Nazan Bekiroğlu-Mücellâ kitabını okuyor olabilir.

Mücellâ'nın annesinin genç kıza hiç hak etmediği halde aşırı baskı yaptığı ve çocuğun aşırı itaatkâr tavrının olduğu bölümlerde Mücellâ'ya çok üzülüyor.

"-Bu bahçe kapısından dışarı çıkman yasak tamam mı Mücellâ?"
"Tamam annecim!"

@gonuldemirbas58

Ali Bektaş yazarımızın, "Gün Yüzü" kitabını okuyor olabilir. Zira, her sonbahardan sonra tüm güzel şeyler gün yüzüne çıkıverir. O gün yüzüne çıkan güzellikleri görebilmeyi bilmeli insan. Bence okuduğu sayfada yazan cümle: Hayat dolu olanlar gerçek sihirbazlardır. Hayat dolu olmak, onun getirdiği her duyguyu usta bir sihirbazın ölçüleriyle kendi yaşam çizgisine uydurmayı başarmaktır." Ne yazık ki bunu çok az insan beceriyor.

@akincibircan7

Geçmişini düşünerek geleceği okuyorum.



@aysaozden

Kitabın akıcılığına tutulmuş olsa gerek, aklıma ilk gelen kitap Haruki Murakami'nin İmkansızın Şarkısı oldu. Kitaptan kendini kopardığı ilk anda kağıda şu an okuduğu bölümü not edecektir, " Çevresindeki tüm elmaları çürütüp mahveden çürük bir elma gibiydi. Ve kimse de onu iyileştiremezdi. Ömür boyu böyle kalacaktı. Bu açıdan, hüznü bir yaratıktı. Eğer onun kurbanı olmasaydım, ona acıyabilirdim de. Ben onu kurbanın gözünden gördüm."

@burhanaliyagmur

Tahmin etmesi zor ama kasvetli zamanlar geçirdiği belli.

@gizemli_sayfalar

Hangi kitabı okuduğunu tahmin edemem ama bu kadar adapte olduğuna göre gerçek yaşanmış bir hikâye olabilir. Başka insanların hayata bakış açılarını görebilmek için okuyordur. Belki de başka dünyalarda kendi yaşadıklarına benzer şeyler arıyordur. Benim çok mantıklı bulduğum bir söz var. Okuduğu cümle " Çok şeyleri var şimdi insanların. Ama mutluluğu azaldı..." olabilir.

@basakkozturkkkk

Bence Anna Karenina'yı okuyor. Fotoğrafın enerjisi ilk bakışta bunu hissettirdi ortam olsun, kadının kıyafeti görünüşü bana onu hatırlattı. Kadın derin derin bakıyor biraz merakla biraz hüznle. Anna Karenina'nın sevdiği adamdan ayrılışı kısmında olabilir.

@yasintatar_

Bence Aylak Adam. Ondan hiç kimseye söz etmeyecekti, biliyordu anlamazlardı.

@e.y.l.u.l.o.z.l.e.m

Resimdeki kadın sevdiği bir şairin dizelerini okuyor, onları kendi hayal gücünün süzgecinden geçirip benzer yaşanmışlıkları paydasında toplamak için şiir kitabı okuyordur.

@huriyeulucay

Milena'ya Mektuplar okuyor olabilir. Çünkü hava aydınlanmak üzere, gördüğüm ve anladığım kadarıyla uyku tutmamış. Çaresizlik ve ümitsizlik içinde bu mektuplarla kendi yalnızlığına bir ortak arıyor. Hayat bazen çok anlamsız olabiliyor, hayır bir anlamı var belki ama ben o manayı çözmeye çabalarken kendimi bir boşlukta buluyorum. Biliyorum, sen de zaman zaman bu duyguların esiri oluyorsun, bir çıkış yolu arıyorsun fakat kendini yine aynı yerde buluyorsun. Kendimi umudun kollarına kucak açmış; bir yaprağın, kelebeğin kımıldamasından bile mutluluğun zirvesinde bulduğum günler de oldu lakin zirvede kalmak kolay olmadığı için, mutlak mutluluk olmadığını hissetmemle birlikte, hayal aleminde asılı kalmış gibi şimdi o mutluluk benim için.





NFK

TEREDDÜT EDERSEN BACAĞLARIN
SENİ TAŞIMAZ... "YÜRÜYECEĞİM" DE
BAS VE YÜRÜ...



YÜRÜRKEN

Uzun, uzun bir yol...

Sonbaharın yaprakları yolu kapatmış sanki. Masum ve sessizce yürüyorum. Gökyüzünün üzerinde birleşen ağaçların altında yürüyorum. Acı ve yalnızlıkla yürüyorum.

Solumda bir ev ama nasıl ev; kimsesiz, yapayalnız acılarla bırakılmış bir ev.

Ben yürüdükçe kayboluyorlardı ağaçtaki yaprakların yeşillikleri. Dünyadan uzaklaşmak istercesine kayboluyorlardı. O kayboluşun arasında bir ben bir de ağaç yapraklarının arasında kendini belli eden bir güneş ama soğuk bir güneş.

Yürüyordum ağaç yapraklarının çizdiği yoldan, terk edilmişçesine ilerliyordum, dökülen yapraklarla beraber sonbaharın çilekeş yalnızlığında hapsolüyordum.



ÇOBAN YILDIZI



Gün kavramı insan gibidir. Gündüz, hanemizin dışında takındığımız tavır ve davranış gibidir. Duvarın arka kısmında toplumun dayattığı belirli görevlere sahip sorumlulukları ile mücadele eden ve hep bir yaşam kaygısının içerisinde olan insan... “desinler” diye yapılan davranışların aşikâr olduğu vakit...

Gece...

Kimine zehir zemberek İken kimine kendini dinleme saatleri kimine duyduğu bir söz ile hayallere dalma âlemi...

Gece; insanın kendi özel alanıdır. Tek başına kaldığı, fikirlerinin açıkça dile geldiği, kendini dış kabuktan soyutladığı zamandır. Gecenin karanlık tarafını insanın açığa çıkarmadığı yönlerine veya geçmişine benzer...

Hâlbuki anlamsız olan görmesini bilmeyen kalplerimizdir.

Bir de gecenin aydınlık tarafı vardır, sessizliğinde kendini bulduğun, insanlardan soyutlandığın ve şehir uykusunda gökyüzündeki zenginliğin sahibi olduğun tarafı yani aydınlık yönü. Yıldızlar bambaşka bir âlemi temsil eden mücevherlerdir. Kafanı kaldırdığında gökyüzünün hâkimi koyuluğun içerisindeki parıldayan yıldızlar, birçok anlamın sahibi... Parıldayan yıldız; erdemli, dürüst, her şeyden mutlu olup yaşam sevincini hissettiren insandır.

Çoban yıldızını bilir misiniz? Güneşe yakın olduğu için günbatımında ve gündeğümünde görünen ve parlaklığı ile genelde Kutup Yıldız'ı ile karıştırılan Venüs gezegenidir. Aslında hep gökyüzündedir ama gün boyunca iki defa görebiliyoruz. Bu durum görmek istediğimiz kişilerin yanımızda olduğu mutluluk, zor anda yetişen dostun mutluluğu, umudunu yitirdiğinde Allah'ın sana hayırlı bir kapı açmasındaki mutluluk, değerli olandan gelen güzel bir söz veya şiirdeki mutluluğa eşdeğerdir.

Bu şekilde bakınca hayatın her noktası anlamlarla yüklüdür. Bunca anlamın içerisinde maneviyatını kaybeden insanoğlu, içerisindeki boşluğu maddiyatla doldurmaya çalışır. Hâlbuki anlamsız olan görmesini bilmeyen kalplerimizdir.

Bakmasını bilene her daim Çoban Yıldızıyız!



N F K

**ÇOK SIKILDIYSAN HAYATTAN, BİR
MEZARLIĞA GİT. ÖLÜLER İYİ BİLİR;
YAŞAMAK GÜZELDİR.**



KİRAZIN TADI

İran sinemasına baktığımız zaman Abbas Kiyarüstemi'yi bu işin ustaları arasında görüyoruz ve bu filmde de diğerlerinde olduğu gibi sinemaseverlere tam bir seyir zevki yaşıyor film. Sonucun değil sürecin önemli olduğu, asıl mesajlarının süreçte verildiği, sonucun ise izleyiciye bırakıldığı filmlerden birisi. Kiyarüstemi'nin filmlerine baktığımızda yalın doğal ve az maliyetli çekimler olduğunu görüyoruz, çekim açıları ve o yalınlık bize gösteriyor ki aslında büyük ekipmanlar ve

kurgular olmadan da ödüllere layık eserler meydana gelebiliyor. İzleyicilerin büyük kesimi ise bu filmlere hayranlık duyuyor, kendilerine pay çıkarıyorlar. İşte Kirazın Tadı da bize böyle bir seyir zevki sunuyor.

Film, Tahran'da yaşayan Bedi Bey etrafında şekillenmektedir. Bedi Bey, intihar etmeyi düşünen biri, kendisi öldüğünde mezarına toprak atacak birisini aramaktadır ve Tahran sokaklarında arayışa başlar. Filmde ilk dikkat çeken husus Bedi Bey,

mezarına toprak atacak kişiyi ararken Tahran'ın kenar mahallelerine gider. Ona göre paraya ihtiyacı olan insanlar her şeyi yapabilir, bu sebeple de aradığı kişiyi gittiği yerde çok kolay bulabileceğini düşünmektedir ama ilerleyen sahnelerde görüyoruz ki bu o kadar da kolay olmayacaktır. Karşısına türlü türlü insan çıkan Bedi Bey, arabasına sadece üç kişiyi alır. Aynı zamanda bilmektedir ki onlara güvenmesi ve bu işi gerçekten yapacağından emin olması gerekir. Arabasına aldığı üç kişiden bahsedecek olursak; birincisi



bir asker, ikincisi ilahiyatçı bir Afgan, üçüncüsü ise yaşlı bir adam. Bedi Beyin bu üç kişiyle olan diyaloglarından kendimize pay çıkarıyor, onların hikayelerinden nasipleniyoruz. Zaten Bedi Beyin hikayesi başlı başına günümüz insanının içinde bulunduğu ruhsal durumu, iç dünyasındaki karışıklığı yansıtır nitelikte. Filmde ana tema ilk bakışta insanın intihara yönelişi ve içinde bulunduğu çaresizlik ve ruhsal bunalım gibi görünüyor ve sanki ölümün ve yok oluşun hikayesi ve resmedilişi gibi ama filmin derinliklerine ve verdiği ince mesajlara bakınca bu bir yaşam ve var oluş hikayesi.

Bedi Bey artık yaşamdan tat almadığını ve mutsuzluk içinde yaşamaktansa ölmenin daha evla olduğunu söylerken, arabasına aldığı insanlarla konuşarak onlardan bir çıkış yolu arayışında belki de içten içe onu vazgeçirmelerini istemektedir. İlk olarak arabasına bir askeri alır, onun gözü kara olabileceği fikrindeyken,

asker sohbet sonrasında bu işi yapamayacağını söyler ve arabadan indiği gibi kaçarak uzaklaşır. Bedi Bey ise çaresiz yine yollara düşer. Sonraki sahnelerde görüyoruz ki Bedi Bey uzun kıvrımlı yollardan geçmektedir. Bu hayatı simgeleyen bir metafor olarak çıkıyor karşımıza. Çevreye baktığımızda çorak topraklar ve birkaç ağaç görüyoruz ve burada çalışan toplumun alt kesiminden işçilere rastlıyoruz. Bu işçiler zor şartlarda yaşamlarını sürdürmeye çalışmalarına rağmen çok neşeli, yardımseverler. Bedi Bey bu duruma şaşırır ve zaten karışık olan kafası iyice karışır. Bedi bey yolda yalnız bir bekçiyle karşılaşır, onunla sohbetleri esnasında aralarında şu diyalog geçer:

-Toprağın güzel olduğunu düşünmüyor musun? Tüm güzel şeyleri bize toprak verir.

-Öyleyse size göre tüm güzel şeyler toprağa geri döner.

Bu konuşmada da görüyoruz ki Bedi Bey toprağın bir bitiş değil, bir

başlangıç olduğunu düşünmektedir. İkinci olarak Bedi Bey, Afgan ilahiyatçıyı arabasına alır ve onunla sohbet ederken şunları söyler: **“Acımı anlayabilirsiniz ama onu hissedemezsiniz.”** Adeta bu cümlesinde insanları anladığınızı düşünerek ona hata yapma demek, nasihat etmek çok kolaydır ama aynı şeyi hissedemezsiniz, her insan bir dünyadır ve o dünyada herkes farklı yaşar, farklı hisseder ve eyleme farklı döker demektir. Sonra sözlerinin devamında **“İntiharın en büyük günahlardan olduğunu biliyorum fakat mutsuz olmak da büyük bir günah. Mutsuzken başka insanları incitirsiniz bu da büyük bir günah değil mi? Aileni, arkadaşlarını ve kendini incitiyorsun, bu büyük günah değil mi?”** der ve kendine bir çıkış yolu arar fakat ondan da bir çözüm bulamayınca yollara devam eder. Bir inşaatın önüne gelip dakikalarca tozun toprağın içinde oturur, düşünür toprağı içine çeker ve onu hisseder. Toprak bir insan için başlangıç mı, son mu bunun cevabını aramaktadır sanki. Sahi toprak nedir? İnsan topraktan yaratılır, ölür toprağa sarılır ve yeniden doğuş toprakta başlar...



En sonda ise yaşlı bir adam birden arabadaki sohbetiyle dahil olur sahneye, sanki insanın dönüm noktası hiç beklemediği anda gerçekleşir dercesine. Bedi Bey ve yaşlı adamın tüm konuşması adeta insanın ruhuna dokunmakta, her bir kelime ayrı bir anlam içermektedir. Adam bu işi kabul ettiğini çünkü paraya ihtiyacı olduğunu söyler ama kendi hikayesini anlatmaya başlayınca onu vazgeçirmek için de sebepler sunduğunu görüyoruz. Öncelikle Bedi Bey adamı gideceği yere bırakmak ister ve “ben bu yolu bilmiyorum” der. Adam ise “ben biliyorum, bu yol daha uzundur ama rahattır” diye cevap verir. Burada sanki adam ben de senin geçtiğin yollardan geçtim ama hayat uzun, yaşayacağın ve göreceğin günler var demek istemektedir. Tam da burada izleyicinin kafasında bazı şeyler daha net oturuyor, belki de hayatına geçireceği bir çıkarım yapıyor; **Bir insanın hayatına dokunmak istiyorsan ona nasihat verme, onun iç dünyasını yaşa!** Sahnenin devamında yaşlı adamın

kendi hayat hikayesini anlattığını görüyoruz. Bu adam henüz yeni evlendiği sıralarda türlü belalara uğradığını ve artık nefes alamadığını, bu yüzden bir şafak vakti kendini öldürmek için evden ayrıldığını söyler. Yolun sonunda dut ağaçlarıyla dolu bir bahçede bir dut ağacının dalına ipini bağlar. İpini bağlarken eline değen dut tanesinin yumuşaklığını hissedince ağzına atar ve bir iki derken dutları yemeğe koyulur. Ardından adam güneşin doğduğunu fark eder. Okula giden küçük çocuklar adamı görünce, dut ağacını sallamasını isterler. Çocuklar neşe içerisinde dutlarını yiyince adam mutlu olur ve karısı için de toplayıp eve döner. Karısı büyük bir iştahla, ona getirilen dutları yemeğe koyulur. Gençken kendisinin de intihar etmek için çıktığı yolda bir dut tanesinin onu hayata bağladığını yaşlı adam şöyle ifade ediyor, **“Beyim, bir dut hayatımı kurtardı.”** O dutu yiyince adamın hayatı değişmedi belki ama düşünceleri değişti. İnsanın değişmesi için bakış açısının güzelleşmesi için Allah (c.c.) önüne birçok

sebepler sunar önemli olan onu gören göz olmalı, onu duyan kulak olmalı. Dikkat çeken bir diğer husus ise Bedi Bey, adamdan toprak atmadan önce ona üç kez ismi ile seslenmesini ister. Uyuyor olabilirim taş atıp yokla beni veya omuzlarımdan salla kontrol et diye uyarılarda bulunur. Gerçekten ölmek isteyen bir insan bunu ister mi? Burada hala bir çıkış yolu aradığını aynı zamanda da karışık iç sesini susturamadığını görüyoruz. Son sahnede ise Bedi Bey, evinin ışıklarını örtüp kapıyı kilitleyip son kontrollerini yapıp evden çıkar. Bu çıkış bir kurtuluşa, bir yeniden doğuşa olmalı... Ve çoktan belirlemiş olduğu yere, bir kiraz ağacının altına filmin ismini aldığı yere, boylu boyunca uzanır. Yağmur damlaları ise bir rahmet gibi iner Bedi Beyin üzerine.

Bedi Bey sonsuzluğa yumdu mu gözlerini yoksa günün ilk ışıklarıyla kirazın tadına baktı mı bir kez daha? **Unutulmamalıdır ki yeryüzünde derdi olmayan canlı yoktur fakat dermansız dert de yoktur. Ufacık sebepler kafidir hayata tutunmaya.**





YERYÜZÜ BOŞALDI HABERSİZ MİYİZ?
GÜNEŞE GÖÇ VAR DA KALAN BİZ MİYİZ?

N F K



İÇTİĞİM SULAR KURUTUYOR GÖNLÜMÜ

İçtiğim sular kurutuyor gönlümü
Bir çöl sıcakını çağıyor duyduğum tüm sesler
Benim sandığım ne varsa, "sandığım" dan ibaret
Vahaları çağırıyor serabın içinden yükselen sesler
Elime aldığım ne varsa geride bıraktığımdan ibaret

Tüm mücevherler yastık altı edilmiş kaz tüyü gibi
Ben tüketim tarihi geçmiş nimetlerin mahrumuyum
En sevilen melodiler bile zamanla eskir kulaklarda
Çarkına direnen yelkovana sadık dost olur muyum?
Bu dünya çölünde berrak bir vaha bulur muyum?

İçtiğim sular kurutuyor gönlümü
Kim duyabilir diline ket vurmuş dilsizin sesini
Gece olunca sen, güneşi uyuyor mu sandın?
En vahşi katil dahi ödemek ister kefarecini
Sen duymayınca karıncalar konuşmaz mı sandın?

Vakit geldi ve yetiştiğim toprağın suları çekiliyor
Denizde yaşayan balıklar bile susuzluk mağduru
Meyveler henüz olgunlaşmadan pazara çıkarılıyor
Değişmiyor; bugün dünün, yarın bugünün mağduru
Düzen bu serkeş düzensizliği intizama çağırıyor

İçtiğim sular kurutuyor gönlümü
Neden durmuş saatlerin derdi benden soruluyor?
Meczip çöldeki en serin denizi yana yakıla ararmış
Her masumun içindeki çocuk bir ihtiyar doğuruyor
Gamsız kel kafanın dahi saçı zamanla beyazlarmış

Tüm heybeler delinmiş de dikiş tutmuyor sanki
Ben eskitilmemiş antika saatlerin mağduruyum
En yeni heybeler bile eskirken omuzda bir çırpıda
Bu serabın içinde sağlam bir heybe bulur muyum?
Bu dünya çölünde berrak bir vaha olur muyum?



NFK

NE SABAHİ GÖREYİM, NE
SABAH GÖRÜNEYİM;
GÜNDÜZLER SİZE KALSIN,
VERİN KARANLIKLARI!
ISLAK BİR YORGAN GİBİ,
SIMSIKI BÜRÜNEYİM;
ÖRTÜN, ÜSTÜME ÖRTÜN,
SERİN KARANLIKLARI.



SABIRSIZ YÜREK

Beklemek! Birkaç dakika daha beklemek! Dakika! Dakika! İnsan bir saniyede ölebilir, bir kader yerine gelebilir, dünya batabilir! Neden beni bekletiyorlar, bu kadar uzun bekletiyorlar? (s.382)

YAZAR: STEFAN ZWEIG

“İki çeşit acımak vardır. Bunlardan, gerçekten kalbin sabırsızlığından başka bir şey olmayan, duygusal ve güçsüz biri, yabancı bir felaketin üzücülüğünden elden geldiğince çabuk kurtulmak ister; bu acımak, acıya ortak olmak değil, yabancı bir felaketten içgüdüsel olarak korunma çabasıdır. Duygusallıktan uzak ama yaratıcı olan öteki ise gerçek acımadır; o ne istediğini bilir.

Gücünün sonunda kadar ve hatta o sonun sınırlarını aşsa bile, tüm acılara katlanarak, o felakete ortak olmaya karardır.”

ESERİN KONUSU VE YAZAR HAKKINDA:

Sabırsız Yürek, Stefan Zweig'in tek uzun romanıdır. Yani diğer eserleri uzun öykü olarak da bilinir. Stefan Zweig'i dünyaya tanıtan eser diye de söylenebilir. Duygu Karmaşası, Karışık Duygular, Sabırsız Yürek veya Acı Duygular, Acımak

diye isimleri vardır. Sabırsız Yürek, psikolojik bir romandır. Yazar bu romanında acıma duygusunun nelere yol açabileceğini, insanı nasıl çatışmadan çatışmaya sürükleyebileceğini Freud'cu bir yaklaşımla anlatmıştır. Elimdeki eser 391 sayfa olup, Dorlion yayınevine aittir.

KONU:

Yakışıklı bir genç olan Teğmen Anton Hofmiller yaşamaya başladığı yerde oranın ileri gelenlerinden



İnsan bazen hayat tarafından kandırılmaktan utanmamalıdır. (s.158)

bir ailenin balosuna katılır. Yaptığı bir hata ile evin felçli kızı olan Edith'i üzer. Daha sonra bir nevi vicdan azabı duymaya başlar. Durumu telafi etmek için sık sık o eve gidip gelmeye başlar ve durumu düzeltmek isterken işler daha da karışır.

ANA KARAKTERLER:

Anton Hofmiller: Eserin başında uzun boylu, yakışıklı 25 yaşında, mızraklı süvari teğmeni... Sıradan bir devlet memurunun 2 kız 4 erkek oğlundan biridir.

Herr Von Kekesfalva: Asıl adı Leopold Kanitz olan bir Yahudi ve fakir bir meyhanecinin oğludur. Yaşlı Prenses Orosvar'ın büyük servetinin mirasçısı, oda hizmetçisi, Fraulein Annette Beate Dietzenhof'un kocası, Edith'in babası, Uli Neuendorff'un intiharına neden olmuş eski bir tefecidir.

Edith Kekesfalva: 5 yıldır bacakları felçli, Herr Von Kekesfalva'nın 17-18 yaşlarındaki kızıdır. Kahverengi saçlı,

ince kırılğan görünümlü, mutsuz, öfkeli, nöbetler geçiren, Dr.Condor'un Hastası.

Dr. Condor: Herr Von Kekesfalva'nın ve Edith'in doktoru. Kısa boylu, şişman kel kafalı, miyop, kırışık elbiseli, tombul ve keyfine düşkün biri.

SABIRSIZ YÜREK'E

Hayatta neler ile karşılaşacağımızı bilmediğimiz bir yolculuktayız. Bir varız, bir yokuz.

Sabırsız yürek, merhametin seni nasıl bir çıkmaza götürmüş, yüreğin ne de sabırsızmış. Acıma duygusunun nelere yol açabileceğini, insanı nasıl çatışmadan çatışmaya sürükleyebileceğini bana da öğrettin. Bir merak ve bir tevafuk ile okuduğum ve hiç unutmayacağım bana ders veren bir kitap oldun.

Her kitap insana bir ders verir ve bazı kitaplar da gerçekten eksikliklerini gösterir. Lisede çok fazla kitap okuyamazdım sonra niye okumadığımı anladım. **Kitap okuyabilmek için de**

insanları tanımamız gerekiyormuş. İnsan tanıdıkça hayatın çıkarıcı yolundan ayrılıp kendi dünyaya dönüyormuşsun. Kendi dünyamız ise kitapların arasıymış. İnsan tanıdığım bir günde Hofmiller ile tanıştım. Bana merhametin ve sabırsızlığın dünyasını, kendi hatalarımı öğretti. İyi niyetin çıkmazında kayboldum. Evet, belki de ben yanlışım. Bu vesileyle bir insanla tanıştım. Her kitabın ders verdiği gibi insan tanıdım, insandan da dersimi aldım. Sonuç ise her kitap bir insan her insan bir kitapmış ben de kitaplarla dertleştim.

İşte Sabırsız Yürek, sende kendimden çok şey buldum. Merhameti, masumiyeti, yüreğimi seninle sorguladım. Bir çıkmazda olduğum an sende kayboldum. "Sabırsız Yürek, ne yazık ki insanlar senin gibi düşünmüyormuş. Sen ne yaparsan ne niyetle yaparsan yap kendini yüreğini kontrol edemediğinde varlığını kaybediyormuşsun. Merhametin, acımanın, inanmanın da bir kontrol noktası olması



Ama bazı insanlar hayatlarında hazıra konmazlar. (s.216)

gerekiyormuş.

Başkalarının hayatında görünce hikaye farklı bir hâl alıyormuş. İşte bir kitap deyip geçmemek gerek. Sabırsız yüreklerin sebepsizce üzülmelerini istemiyorum. Okumanızı temenni ederim.

SABIRSIZ YÜREK'İN DİLİNDEN

-Aslında insan... küçük sinyallere kulak vermeli. (s.21)

-Ama düşünülen, hayal edilen dert değil insanı yıkan, mahveden; aslında sadece ruhun merhamet dolu gözleriyle gördüğü, ortak olduğu dertler insanı gerçekten sarsıyor. (s.50)

-İnsan ancak başkaları için bir şey ifade ettiği zaman kendi varlığının anlamını ve değerini kavrayabiliyor. (s.58)

-Alışkanlık insanı bağlar ve ben kendimi bağlamak istemiyorum.

-Ama sadece bir şey bana aykırı geliyor, bir şeye dayanamıyorum. Bahaneler, kandırmalar ve yalanlar! (s.85)

-Bir sırrı sadece iki kişinin biliyor olması insana hep iyi gelir. (s.97)

-Her zaman en tuhaf tesadüfler durumumuzu belirler ve çoğu kez de en küçük detaylar cesaretimizi kuvvetlendirir ya da zayıflatır, öyle değil mi? (s.107)

-Yarım bırakılmış şeyler ve yarım edilmiş imalar her zaman kötüdür. (s.112)

-Zira bir insan bir diğerine karşı haksızlık ederse, haksızlığa uğramış olanın da küçük bir konuda kötü ya da haksız davrandığını ortaya çıkarmak ya da öyle göstermek, gizemli bir şekilde iyi gelir; haksızlığa uğramış olanın en azından biraz suçlu bulunabilmesi vicdanı rahatlatan bir şeydir. (s.145)

-Tezatlar eğer birbirlerini doğru tamamlıyorsa, hep en mükemmel harmoniyi yaratır ve çoğu kez de en şaşırtıcı görünen şey aslında en doğal olan şeydir. (s.153)

-İnsan bazen hayat tarafından kandırılmaktan utanmamalıdır. (s.158)

-Daha başından 'iyileşmez' kelimesini kabul eden doktor, asıl ödevini bırakır, savaştan önce teslim olur.(s.161)

-Ama içinde bulunduğumuz an değildir ki önemli olan... (s.161)

-Her şey mümkün, mümkün olmayan bile! (s.163)

-Merhamet lanet bir şeydir, iki ucu keskin bıçaktır. Eğer insan merhametle başa çıkmayı bilemiyorsa elini, özellikle yüreğini ondan uzak tutmalıdır. Merhamet aynı morfin gibi sadece başında hastaya iyi gelir; bir ilaç bir araçtır ama dozu kaçırılırsa ve durdurulamazsa öldüren bir zehre dönüşür. (s.199)

-Umarım sizin sabırsızlığınız benim sabırdan başarılı olur. (s.206)

-Ama bazı insanlar hayatlarında hazıra konmazlar. (s.216)

- Ama duyulan ve okunan şeyler sadece hafifçe dokunarak geçer, kalp sadece kendi yaşadıklarından esas duyguyu öğrenir. (s.241)

-İnsan eğer başka birinin yükünü azaltacaksa, ağır bir yükün altına girmeye değer. (s.296)

-Zira kalp mutlaka unutmak istediği şeyi derinden ve iyi unutabiliyor.(s.298)



Vicdan bildiği müddetçe hiçbir suç unutulmaz. (s.391)

-Beklemek! Birkaç dakika daha beklemek! Dakika! Dakika! İnsan bir saniyede ölebilir, bir kader yerine gelebilir, dünya batabilir! Neden beni bekletiyorlar, bu kadar uzun bekletiyorlar? (s.382)

-Vicdan bildiği müddetçe hiçbir suç unutulmaz. (s.391)

YAZAR HAKKINDA:

Stefan Zweig 1881 yılında Viyana'da doğdu. Babası varlıklı bir sanayici. Viyana ve Berlin'de eğitim gördü. 1919-1934 yılları arasında Salzburg'da yaşadı, 1938'de İngiltere'ye, 1939'da New York'a gitti, birkaç ay sonra da

Brezilya'ya yerleşti. Avrupa'nın içine düştüğü duruma dayanamayarak 1942 yılında karısıyla birlikte intihar etti. Çok sayıda denemesi, öyküsü, uzun öyküsü ve romanı yanında, büyük bir ustalıkla kaleme aldığı biyografileri ile de ünlüdür.



Daha başından 'iyileşmez' kelimesini kabul eden doktor, asıl ödevini bırakır, savaştan önce teslim olur.(s.161)



HER KAHKAHADA ALLAH'A
ŞÜKRETMİYORSAN, NEDEN HER
AĞLADIĞINDA ONA KIZIYORSUN?

NFK



NFK

**BANA BİR BEN LAZIM, BİR
DE BENİ ANLAYAN. BENİ
BİR BEN ANLARIM, BİR DE
BENİ YARADAN...**





HÜZÜN NEDİR?

Hüzün sözlük dilinde; sürûr ve ferah kelimelerinin karşıtı, üzüntü, gam, keder, hem, kalp kırıklığı, istenilen ve sevilen bir şeyin geçmişte ele geçmemesinden, elden kaçmasından, kaybindan ya da gelecekte istenmeyen ve çirkin bir şeyin kendisine geleceğinden doğan üzüntü, geçmişteki bir kayıptan duyulan keder, iç ve dış sıkıntılarının tesirinden dolayı hissedilen ruhî ve fizikî acılardır.

Bilirsiniz, kimilerinin damağında dudak gülümseten mayhoş bir çiçek kokusu, dimağında usulca dolaşan tuzlu gözyaşdır hüzün. Kimilerine ise tüm varlığını kangren edebilecek güçte bir zehirdir. Sordum bilenlere, hüzün nedir? Öyle dediler...

Sonbahar bizim için hüznün depreştiği bir mevsimdir genellikle. Bu sebeple son yazıda hüznü araştırmak istedim. Gerek psikolojide, İslam düşünce tarihinde, felsefede gerekse edebiyatımızda hüzne dair gördüğümüz manzaralar karşısında derin düşünce deryalarına dalmamak elde değil. Buyurun birlikte kulaç atalım maviliğin iç dünyasına, hüznümüzü yıkayıp arıtalım berraklaşsın dünyamız.

"Melâl, içe doğru bir yolculuktur ve kişiyi zenginleştirir. Hüzün ve melâli tedavi etseydik, bugün herhalde pek çok edebî şaheseri okuyamazdık. İnsanın yaşantılarından öğreneceği çok şey vardır. Hüzün bizi iç dünyamızın daha önce keşfetmediğimiz ayrıntılarıyla buluşturabilir. Onu bir misafir gibi kabul etmek gerekir. Misafir size yeni bir dünya getirir ve size bir şeyler katarak ayrılır." (Kemal Sayar)

"Melali (hüzün) anlamayan nesle aşına değiliz" (Ahmet Haşim)

"Hüzün en çok yakışandır bize, belki en çok anladığımızdır" (Hilmi Yavuz)

"Biz, hüzün peygamberinin ümmetiyiz, diyor dede, ağlayabilenler ağlar ağlayamayanlar ağlar gibi yapar." (Gül Yetiştiren Adam, Rasim Özdenören)

"Hüzün sana içinde sevinç getiren bir zarftır." (Cahit Zarifoğlu)

"Yalnız hüznü vardır, kalbi olanın" (İlhami Çiçek)

"Mümine isabet eden ve onu üzen hastalık, sıkıntı, hüzün ve elem gibi şeylere karşılık Allah Teâlâ kulunun günahlarını siler, bu nevi musibetler günaha kefarettir olur." (Hadisi şerif, Buhari)

(Hadisi şerif, Buhari)

"Mümini dini konusunda ancak korku ve hüzün rahatlatılabilir" (Hasan-ı Basri)

"Hüznün şarkısı: İnsanın kalbiyle konuşmasıdır... Hüzün, insan yeşerten bir mekteptir."

Romeu adlı polis komiseri Portekiz'de mutsuz bir insan gördüğünüzde yapacağınız en kötü şeyin onu neşelendirmeye çalışmak olduğunu söylüyor. "Mutsuzsunuz ve



mutsuz olmak istiyorsunuz. Ofiste insanlar sizi eğlendirmeye çalışıyor. Oysa o gün mutsuzluğun tadına varmak istiyorsunuz."

"Kalp, en iyi sükûnet makamında çalışır. Gürültü kalbin düşmanıdır."

"Kalbin anahtarı hüzdür. İnsanı insan yapan, insana ruh sunan bütün kapılar hüznle açılır."

"Niçin hiç kederlenmiyorsun?" sorusu ve Sokrat'ın buna verdiği, "Çünkü kaybettiğimde beni kederlendirecek şeyler edinmiyorum" cevabı...

"Hüzün sahibinin bir ayda kat ettiği yolu hüznün çekmeyen bir yılda kat eder"

"Her duyguyu mümkün olan her haliyle yaşamak isterim. Bir resmi tek renkle boyamak niye? Ne pahasına olursa olsun kederden kaçınmakla kendimizi sınırlamış oluruz. Hüznünde de büyük bir güzellik var."

"İçinde hüznün olmayan kalp haraptır. Nitekim bir evde insan ikamet etmezse o ev harap olur."

"Her şeyin bir zekâtı vardır, düşüncenin zekâtı ise uzun uzun hüznlenmektir."

"Ümmet içinde mahzun birisi ağlasa, bu ağlama sebebiyle Allah Teâlâ o ümmete merhamet eder. Yusuf'unu as kaybeden Yakup as tasasından "Ben taşan hüznümü kederimi ancak Allah'a şikâyet ederim" demişti." (Sufyan b. Uyeyne)

"Şeyhlerden biri, müritlerinden birisi sefere çıktığı zaman ona: "Bir mahzun görürsen selamımı söyle" diye emir verirdi. (Kuşeyri)

"Davud Tâî'nin ks galip hâli hüzn idi. Geceleri şöyle niyazda bulunurdu: "İlâhî, senin derdin benden diğer dertleri sildi, süpürdü, uykuyla arama girdi. Her an başına gelen musibetler yenilenen kimse hüznünden ne ile teselli bulur ve nasıl kurtulur?" Allah Teâlâ "Bizden hüznü gideren Allah'a hamdolsun dediler" buyurmuştur."

"Ebu Hüseyin Verrâk ks bir gün Ebu Osman Hîrî ks'ye hüznün ne olduğunu sormuş ve: Hâzin hüznün ne olduğunu sormaya vakit bulamaz, önce hüznü olmayı talep et, sonra hüznün ne olduğunu sor, cevabını almıştı."

"Ömrü kısa, iktidarı az, talip olduğu şeyler çok pahalı ve birleri bin etme mecburiyetinde olan bir müminin maruz kaldığı hastalıklar, yolunu kesen sıkıntılar, müptela olduğu acılar, elemeler gidip hüznle derinleşince, günahları silip süpüren öyle bir iksire dönüşürler ki, insan bu sayede muvakkati ebedileştirir, damlayı deryalaştırır ve zerreyi de güneş hâline getirebilir."

Rivayetlere göre, Allah cc Hz. Âdem'i yarattığı zaman onun çamuruna doksan dokuz sene hüzn yağmuru, bir sene sevinç yağmuru yağdırmıştı. Bu yüzden insanoğlunun hüznü sevincinden çoktur. Aslında nereden başlamalıyım anlatmaya nasıl bitirmeliyim bu yazıyı bilmiyorum. Hakkında her avazdan bir tanım yükselen lakin kelimelerin biçare kaldığı tarifsizlikmiş meğer hüzn. Hüznü yaşarken görenler, öldüğünde "iyi bilenler" dediler ki:

Hüzn; insanın kendi acziyetini kavraması, kibirden geri durması için bir içsel gelişim vasıtası, benliklerimizi diriltten bir duygudur.



Hüzün; ne yazdır ne kış ne de rüzgârın gelgitlerinde debelenmektir, hüzün sonbahardır.

Hüzün; insanı kendi sahici varoluşuna döndürür. Orada rütbeler, dünyanın iktidar işaretleri sökmez. Neysen, onun hüzünle beraber. Daha halisane, daha sahici bir varoluşa tutunursun. Psikanaliz, sanatı ana rahmindeki sükûnete dönme arzusu olarak betimler. Hüzne muttali olan bir şair veya yazar kendi iç gerçekliğini çok daha yalın bir halde kavrar ve aksettirir. O yüzden Fuzuli, 'aşk derdiyle hoşem, el çek ilacımdan tabip' demiştir. Hüzün; Balıkesirli Rasih'e, 'dilde gam var lütfeyle gelme ey sürur / olamaz bir hanede mihman mihman üstüne' dedirten şeydir. Hüzün edebiyat adamı için bir gök bağıdır, onunla içinin kuyularına iner, oradan büyük hazinelerle döner."

Hüzün; "Mutlu değilsen ve olamıyorsan, normal bir insan değilsin" etiketini yırtan mantıktır. Hüzün düzelme imkânı olmayan ve insana acı çektiren olayları yok saymak ve böylece hayali bir mutluluk yaratmak yerine, bu olayları kabullendirmekle insanı daha huzurlu kılar. Hüzün sizi gündelik hayatınızdan alıkoymaz. Hüzün kendine mahsus bir devinimi vardır, sizi kanatlandırabilir, bambaşka hassasiyetlerle buluşturabilir.

Hüzün; günler kıaldığında, yapraklar dökülmeye ve tabiat ölmeye yüz tuttuğunda misafirliğe daha kolay gelir.

Hüzün; insana huzur ve itminan hissini daha derinden yaşatır.

Hüzün; gönle manevi bir burukluk veren, vicdanı ve merhamet duygusunu besleyen, olgunlaştıran, tebessümle tefekküre daldırandır.

Hüzün; kalbi hayatın kıvamını oluşturur. Hüzün varsa kalbin var demektir. Kalbi olmayanlar hüzünlenemezler.

Hüzün; insanı düşünmeye sevk edendir. Boş işlerden uğraşılardan uzak tutandır. Dünyanın, anların, yaşanmışlıkların ve kendisinin de geçiciliğinin idrakinde olmaktır. Bunun idrakine hüzünle varmış kırık kalpli bir kişinin, kötülük olarak adlandırılan eylemlere düşmesi pek de kolay olmaz. Yani mahzun birinin fitneye dedikoduya bulaşması kolay bir iş değildir. Hüzün, mahzun kişiyi dünya hayatının her anını değerlendirmeye sevk edendir.

Hüzün; vicdanın, idrakin zekâtıdır. Hüzünün görevi insanı tamamlamaktır, ona insanlığını hatırlatmaktır. Çile, dert insanı olgunlaştıran bir mayadır. Hüzün, insanın içinde bulunduğu durum hakkında sürekli düşünmeye, sorumluluk ve kendini yargılama (muhasebe) bilincine, kısa dünya hayatının her anını değerlendirme iradesine yöneltir. Hüzün; patolojik bir arıza olmayıp insanın kendini yetersiz görmesini sağlayan yapıcı bir şuur hali, nefsi temizlemenin ve tövbe gibi ahlâkî makamlardan geçirerek salih amellere, daha yüksek makamlara doğru geliştirmenin bir aracıdır.

Hüzün; inanç sahibi garip insanın, bu dünyada kendisini evinde hissedemeyişidir.

Ayrılık acısıyla, Hz. Mevlana'nın 'ney'i hikâye ederken söylediği gibi, inleyip durmasıdır. Garip, bu dünyada gurbettedir ve sevgiliyi özlemektedir.

Hüzün; insanın kendi günahlarını, Allah'a karşı kusurlarını, ahiret günündeki



hesabını düşünerek korkması ve dertlenmesi, insanlığa hizmet gayreti, takvası, Cenab-ı Hakk'ın cemaline olan iştıyakı, peygamber ve ulu kişilere sevgi, aşk ve hasret duygusudur.

Hüzün; radyo dalgalarının dalgalanması gibi insanoğlunun kalbini ilahi varidata açık tutması halidir. Gamsızlık bu ihtiyacı görememektir, gaflet halidir. Gaflet, Allah'ı unutmak, ölümü unutmak, hesabı unutmak, ahireti unutarak yaşamaktır. Hüzün ise o konuda bizi kendimize getiren, kıvam kazandıran bir duygudur. Hüzün demek ölüm varmış gibi yaşamak, hesap varmış gibi yaşamak. Rasulullah'ın sav iklimiyle şarj olup ondan hissedar olmaktır. Hadisi Şerifte buyrulduğu gibi “Bildiğimi bilseydiniz çok ağlar, az gülerdiniz.”

Hüzün, “Doğuda bir Müslümanın ayağına diken batsa, Garptaki bir Müslüman bunun acısını duyup üzülmezse, o onlardan değildir” mealindeki hadis-i şerif e can kulağını veren Selahaddin-i Eyyubi'ninki gibi sahibinin zaferine sebep bir dua olan bir gaye-i hayal, ideal, mefkûredir.

Hüzün; Rabbin insanda onu kemale sevk eden bir tecellisidir. Hüzün insanı harekete geçiriyor. Hüzün; yaşatmak için yaşamaktır. Bir gaye için çalışmaktır, hüzün aslında gerçek mutluluktur. Yaşatma arzusu insanı yaşama sevdasından vazgeçirebilir. İnsan kendi mahiyetini çok sever. Onu dışarıya taşıyabilmek için dert ve ıstırap ile yoğurulmaya gerek var. Allah, bizi bu dünyaya imtihan için getirmiş, birtakım sıkıntı ve belalar ile bizim istidat ve kabiliyetlerimizi inkişaf ettirip olgunlaştırmak istiyor. Bize düşen, bu sıkıntı ve belalara karşı sabır ile mukabele etmek ve dünyanın hangi hali olursa olsun, geçici ve imtihan için olduğunu bilmek ve saadeti ebediyedeki mükâfatını düşünüp teselli bulmaktır.

Bir taş kaba saba iken, bir heykel tıraşın elinde şekillenerek güzel bir sanat olması için, bazı yontma ve kırılmalardan geçmek eza ve cefa çekmek zorundadır, yoksa kemal bulamaz. Bunun gibi, bizim de fitratımızda çok kaba saba ve ham kabiliyetlerimiz var; bunların inkişaf edip olgunluk kazanması için bazı imtihanlardan geçmesi gereklidir. Bu kabiliyetlerimizin inkişaf edip olgunlaşması da ancak sıkıntı ve imtihanlarla oluyor.

Allah boş yere kimseyi hırpalamaz ya ceza ya makam ya da mevki vermek için sıkıntıya tabi tutar; Hayat bir elek gibidir, sıkıntılar ile sallanır; bunun sonucunda kimileri isyan ile elenir, kimileri de kalburüstü makamlara çıkar.

Peygamberlerin ve evliyaların hepsi, bu makama ve bu seçkinliğe ulaşmak için birtakım eleklerden ve süzgeçlerden geçmişlerdir. Tasaffi ve kemal, ancak hüzün ve çile ile elde ediliyor. Büyük makamların ve büyük mevkilerin tecrübe ve imtihanı da büyük olur.

Hüzün insan mahiyetinin temizlenmesine, saflaşmasına neden oluyor. İnsan mahiyetini temizleyerek, sır olarak baktığımızda çaresizlik lisanı ile yapılan duaların çerçevesinde ele alırsak musibetlerin, sıkıntıların, hastalıkların bizi temizlediğini görüyoruz. Maddi sıkıntılar, dertler insanı bu kadar çok temizliyorsa Ümmeti Muhammet adına çekilen sıkıntıların nerelere sebebiyet verebileceği, hangi kapıların açabileceği tarifi mümkün değil. Biz kendi mahiyetimizin dışına taşmakla



mükellefiz. Şefkatimiz, merhametimiz bütün mevcudata sirayet etmesi lazım. Kulağımızı nereye çevirsek mazlumların ahını, zalimlerin naralarını işitiyoruz. Bu acılar bizleri derinden hüznlendirmesi, ruhumuzda hissettirmesi lazım. Bunu his eden ruhlar ham ruhlar değildir. Kişi insanlığın dertleriyle hüznlendikçe iman kavileşecek, iman kavileştikçe hüzn kârlık daha da artacak ve bu hâl onun manevi bakımdan olgunlaşmasına vesile olacaktır. Hüznle sızlayan bir yüreğin inilteleri, abidlerin evradı ezkarlarına, zahitlerin takva ve veralarına denk tutulmuştur. Bişr-i Hafî ne güzle demiş “Hüznün bir hükümdar gibidir. Otağını bir yere kurunca, başkalarının orada ikametine izin vermez.”

Hüzn; ilaçla, merhemle dinmez. Ulvî aşkla, vuslatla, menzile ulaşılnca, kalp ve gönül mutmainne makamına erişince diner. Bu manada “dinmek” son bulmak demek değildir. Aslına kavuşsa da hâl devam eder.

Hüzn; dünyevî veya nefsanî bağlar yüzünden Allah’a yakınlaşamayan, O’nunla ünsiyet kuramayan dervişin bu ayrılıktan duyduğu acı ve kederdir. Hüzn, kalbin mâsivâyâ (Allah’tan başka her şey) meyl-ü muhabbetinden ve duyguların teveccühteki teklemelerinden kaynaklanır.

Hüzn; bir fazilet ve yüksek bir manevî hâldir. Çünkü hüzn tefekkür eden, dünyevî olandan arınmaya çalışan, her şeye gönül gözüyle düşünüp bakan, daima ulvî aşk içinde yaşayan hazret-i insanın meşrebidir. Bu sebeple İslâm tasavvufunda hüzn havf, huşû, züht, verâ gibi erdemlerin yanında zikredilir. Hazret-i insan kemalâtına ulaşan biri için rahat olmak eksiklidir.

Hüzn; Allah için ağlayamamaktan dolayı kalpte duyulandır.

Hüzn; insanın kalp mekanizmasını, duygular âlemini gaflet vadilerinde dağınıklığa düşmekten koruyan bir serâ, bir atmosfer ve Hakk’a bağlılıkta cebrî bir çeper, dolayısıyla da cebrî bir yoğunlaşma yoludur.

Hüzn; korkulacak kadar kötü bir şey değil aksine çok faydalıdır.

Bilirsiniz, hüznün bir de dünyaya bakan yüzü vardır.

Sanırım şairin dediği gibi,

**“Teessüf eyleme mağlup isen de leşker-i hüzne,
Huda imdat eder, mansur olursun, böyle kalmazsın.”**

**(Hüzn askerine yenilmiş olsan bile, üzülme,
Allah sana yardım eder, böyle kalmazsın)**

NFK

**HAYATIN ÇİLESİNE TAHAMMÜL
GEREK, DEĞİL Mİ Kİ SEFA İLE
CEFA MÜŞTEREK? SİZCE
AĞLAMAK İÇİN GÖZYAŞI MI
GEREK? BAZEN DERTLİLER DE
AĞLAR AMA GÜLEREK...**



Adım adım büyüyoruz birlikte...

BİŞNEV DERGİ

Edebiyat Fikir Sanat

BİŞNEV DERGİMİZE ESER GÖNDERMEK İSTİYORSAM

- Eserlerimi **bisnevdergi@gmail.com** mail adresine gönderiyorum.
- Eserlerimin, telif hakkı olan herhangi bir mecrada bulunmadığına ve bulunmayacağına eminim.
- Yazılarımı word belgesi olarak 12 punto times new roman font ile yazım, anlatım ve dilbilgisi hatalarını kontrol edip düzenleyerek gönderiyorum.
- Çizimlerimi veya fotoğraflarımı dosya eki olarak gönderiyorum.
- Eserlerimin; siyasi, herhangi bir kişiyi grubu kurumu eleştiren, gayri ahlaki, argo içerikli olmadığından eminim.
- Eserlerimin okurlarımızın gönlüne dokunacağını, düşüncelerini gıcıklayacağını, içinde kalıp anlatamadıklarına tercüman olacağını umuyorum. Eserlerimin okurlarımızda bir farkındalık oluşturmasını diliyorum.
- İçinde bulunduğumuz anlam arayışında, kendimizi tanıma yolculuğunda ve hakikat sevgisinde düşe kalka yol alırken okurlarımızla beraber yürümek istiyorum.
- Okurlarımıza Şimdiden KEYİFLİ OKUMALAR DİLİYORUM...

bisnevdergi@gmail.com